

DRAUGAS

LITHUANIAN WORLD-WIDE NEWS

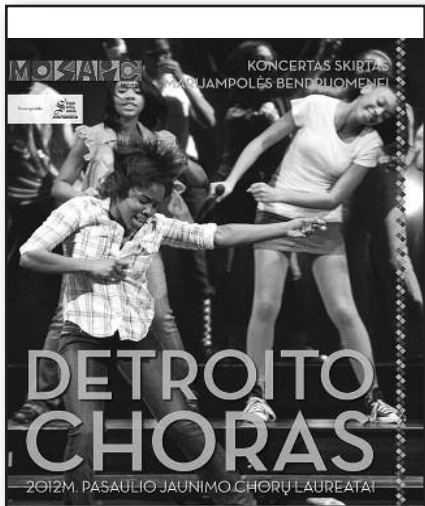
ANTRADIENIS – TUESDAY, AUGUST – RUGPJŪČIO 5, 2014 • Vol. CV Nr. 91 Kaina 1 dol.

4545 WEST 63rd STREET
CHICAGO, ILLINOIS 60629

PERIODICALS

NEWSPAPER – DO NOT DELAY – Date Mailed 08-04-2014

ŠIAME NUMERYJE:

Choras iš Detroito
sužavėjo Lietuvą – 6 psl.

Tikėjimo pamokos
šiuolaikiniam žmogui – 10 psl.

DRAUGAS

Mano laikraštis
nuolatinis,
patikimas,
mus rišantis.

Prezidento A. Smetonos jubiliejams – nauja paroda

GYVENAME VILTIMI:
Prezidentas
Antanas Smetona
egzilyje

Minint Prezidento Antano Smetonos 140-ąsias gimimo ir 70-ąsias mirties metines Istorinėje Prezidentūroje Kaune rugpjūčio 7 dieną atidaroma paroda „Gyvename viltimi: Prezidentas Antanas Smetona egzilyje“. Parodoje pristatomi paskutiniai Lietuvos Prezidento A. Smetonos veiklos metai (1940–1944) pasitraukus iš Lietuvos. Ši trumpa, bet kartu ir labai dramatiška Prezidento gyvenimo atkarpa plačiam visuomenės ratui menkai žinoma.

1940 metų birželio viduryje į Kauną žengiant sovietų kariuomenės daliniams Prezidentas išvyko į Vokietiją. Palikdamas Prezidentūrą jis pasakė: „Nenoriu savo rankomis subolševikinti Lietuvą“. A. Smetona tikėjosi kur kas daugiau šalies labui nuveikti vadovaudamas egzilyje sudarytai Vyriausybei, nei tapdamas marionete sovietų rankose. Tuo metu daugelis žmonių šį žingsnį įvertinto kaip valstybės išdavystę. Ypatingai pasistengė sovietinės propagandos meistrai: kel-

nes pasiraitojusio ir per Lieponos upeį brendančio Prezidento karikatūriškas vaizdiny s gana stipriai išsiskynęs mūsų istorinėje atmintyje. Tačiau, pasak Lietuvos pasiuntinio Londone Broniaus Balučio, pirmiausia Prezidentą A. Smetoną reikėjo pasveikinti, kad jam pasisekė laimingai „išsprukti“ paskutinę akimirką iš raudonųjų budių nagų. Diplomatas B. Balutis 1941 metų gegužę rašytame laiške Prezidentui teigė: „Tuo laiku kai kas buvo linkęs manyti, kad Tamstai nereikėjo to daryti, bet reikėjo pasilikti savo krašte. Mat nenusimanyta, su kuo reikalo turima. Estijos ir Latvijos Prezidentų likimas parodė, kad Tamstos nujautimas buvo teisingesnis ir laimingesnis, taip asmeniniu, taip ir valstybiniu požiūriu“.

Istorinėje Prezidentūroje surengtoje parodoje pasakojama, kokiomis

dramatiškomis aplinkybėmis Prezidentas ir jo šeimos nariai išvyko iš Lietuvos, kiek laiko truko jų klajonės po Europos šalis, kol galiausiai A. Smetona su šeima pasiekė New Yorko uostą. Eksponuojamose nuotraukose, ano meto spaudos iškarpose užfiksuoja aktyvi ir labai įvairi Prezidento visuomeninė ir politinė veikla Amerikoje: jis lanko lietuvių bendruomenes, skaito paskaitas, susitinka su aukščiausio rango JAV valstybės atstovais, viešose kalbose primena sovietų įvykdytą Lietuvos aneksiją. Nors prieš gaudamas vizą į JAV A. Smetona pasižadėjo, jog šioje šalyje gyvens kaip privatus asmuo, tačiau iki pat mirties Amerikoje jis buvo tituluojamas Jo Ekscelencija Lietuvos Respublikos prezidentu arba Lietuvos Respublikos prezidentu egzilyje.

– 3 psl.

Pasaulio vadovai paminėjo Pirmojo pasaulinio karo šimtmetį

Liege, Belgija (BNS) – Pirmadienį, rugpjūčio 4 d., vadovai iš viso Senojo žemyno, pradedant Didžiąja Britanija bei Airija ir baigiant Vokietija, Austrija, Bulgarija ir Malta, dalyvavo atminimo iškilmėse Kuento sąjungininkų karo memorialie Liege, kurį sudaro virš miesto iškilęs didžiulis bokštas, stovintis šalia pilko akmens bažnyčios su dideliu kupolu.

Kreipdamasis į susirinkusiuosius, Prancūzijos prezidentas Francois Hollande priminė apie Vokietijos išiveržimą į neutralią Belgiją 1914 metų rugpjūčio pradžioje, po kurios nedidelis konfliktas Balkanuose virto globaliu karu, išvesdamas paraleles su šių dienų įvykiais.

„Kaip galime likti neutralūs šiandien, kai žmonės visai greta Europos kovoja už savo teises?“, – sakė F. Hollande, akivaizdžiai turėdamas galvoje krizę Ukrainoje.

Vokietijos prezidentas Joachim Gauck savo ruožtu priminė, kad Berlynas pradėjo karą vadovauda-

Prancūzijos prezidentas Francois Hollande (d.) ir Vokietijos prezidentas Joachim Gauck dalyvavo Pirmojo pasaulinio karo pradžios paminėjimo iškilmėse. EPA-ELTA nuotr.

masis tik „karine logika“, ir jau iš karto tapo akivaizdu, kad „sutartys tapo bevertės, o civilizacijos normos neteko įstatyminės galios“.

„Taika turi būti bendras tikslas, – sakė Belgijos karalius Philippe, kreipdamasis į valstybių ir vyriausybių vadovus. – Pirmasis pasaulinis karas primena mums pamąstyti apie mūsų atsakomybę... suburti žmones“.

Princas William savo kalboje pri-

minė apie egzekuciją, įvykdytą britų slaugei Edith Cavell, kuri prieš pat savo mirtį 1915-aisiais pasakė: „Negaliu niekam jausti neapykantos ar pykčio“.

„Reikėjo dar vieno siaubingo karo, kad suprastume jos žodžiuose slypinčią tiesą, ir netgi šiandien mes toliau mokomės tą pamoką, – pridūrė jis. – Įvykiai Ukrainoje liudija, kad nestabilumas toliau persekioja mūsų žemyną.“

Sugaukime valandą, kuri ateina, nesivykime jos, kai išeina – Shakespeare

Saulėtas, ramus šeštadienis Rytų Lietuvos kaime, prie Žeimenos upės. Pro šalį nuolat siaučia mašinuotas jaunimas, nes kaime veikia du valčių nuomojimo punktai. Oro prognozė šiam savaitgaliui buvo labai palanki, ir, matyt, visi susiruošė jį praleisti Žeimenos upe plaukdami iki Švenčionėlių, Pabradės ar net Vilniaus Nerimi. Tą atostogų nuotaiką staiga sudrumsčia dundėjimas, panašus į griaustinio, bet ne, jis periodiškai kartojasi. Ir taip tęsiasi dešimt, dvidešimt minučių, paskui vėl ir vėl... Nejaugi karas?! Juk už 60 km – Baltarusijos siena, o Baltarusijos prezidentas su Rusija susijęs įvairiausiomis sutartimis, taip pat ir karinėmis. Baltarusijoje, prie Lietuvos sienos, vyksta bendros su Rusija pratybos. Rusija jau kariauja nepaskelbtą karą Ukrainoje...

Panašiai apie karo pradžią pasakoja tėvų kartos žmonės, išgyvenę Antrąjį pasaulinį. Ne, ne, juokiasi vyras – ne karas, Pabradėje, matyt, vyksta kariuomenės pratybos. Iš tiesų, iki Pabradės nuo mūsų – tik 40 km. Pabradėje nuo senų laikų, prie visų valdžių, buvo kariuomenės poligonas, o šiais laikais ten dažni Lietuvos kariuomenės svečiai yra NATO šalių kariai, kurie dalyvauja bendrose pratybose.

Niekas Lietuvoje netiki, kad gali būti karas, kad ir mūsų karta turės jį patirti. Juokaujame ta tema, vienas kitą gąsdiname, bet iš tikrųjų netikime, kad vyktų mūšiai, kad mūsų vaikai būtų mobilizuoti (Vyriausybė šiomis dienomis priėmė tam tikrus karinės parengties sprendimus), nors dabar Ukrainoje mūšiai vyksta ir žūsta žmonės. Žuvusių jau turbūt tūkstančiai. Arba kad panašiai kaip Kryme po mūsų žemė ims šmirinėti ginkluoti žmogeliukai, veidus užsidengę kaukėmis. Gal ir gerai, kad nėra panikos, bet pavojus didelis ir ženklų, kad taip gali būti – į valias. Svarbiausias iš jų – kad Rusijos vadas Putinas išprotėjęs maniakas, mažas kompleksuotas žmogeliukas, kuris nori būti didelis ir pasauliui reikšmingas. Ir niekas nežino, kokios užgaidos jį užvaldys.

Štai tebevyksta tyrimas ir dar nėra atsakymo, kas atsitiko kiaulių fermoje netoli nuo mūsų kaimo – Zarasų rajone, kur pasireiškė kiaulių maras ir kur teko sunaikinti 19 tūkst. kiaulių. Tai buvo moderniausia Lietuvoje kiaulių ferma, priklausanti olandams ir šimtaprocentiniai apsaugota nuo pavojaus užsikrėsti iš išorės. Ten viskas mechanizuota, joks pašalinis žmogus negalėjo pasiekti gyvulių, o jau nustatyta, kad užkratas liepos 5 d. pateko per žmones. Lietuvos laboratorijos pareiškė ir Ispanijos laboratorijos patvirtino, kad maras atėjo iš rytų – toks siaučia Baltarusijoje ir Rusijoje. Tik dar nežinia, ar Lietuvos fermon užkratas įneštas netyčia, ar tyčia. Nors iki Baltarusijos sienos – keliolika kilometrų, bet aplinkui – jokių ženklų, kad sodybose ar miškuose būtų maro požymių, atsargumo priemonių laikomasi griežtai. Vietiniai gyventojai mano, kad tai padarė koks nors verslo konkurentas iš keršto – iš pavydo, bet yra tokių, kurie mano, kad tai Rusijos valstybinis terorizmas, kad taip Lietuvai duotas ženklas – prisiminkite, kad šalia yra Visagino atominė elektrinė... Galima būtų tokiems prieštarauti – kaipgi rusai galėtų vykdyti Visagine teroristinį aktą, jeigu ten gyvena tūkstančiai rusų. (Ne vienas rusų žirinovskis yra pasakęs, kad nepaklusniajai Lietuvai užtektų vienos atominės bombikės, nors čia gyvena 10 proc. rusų.) Bet juk Rusijos galingieji ir jų specialiosios tarnybos ne tik svetimųjų, bet ir paprastų rusų nesigaili – jie šimtais tūkstančių jų išsiųsdavo į frontą Antrojo pasaulinio karo metais kaip mėsos masę, davę šautuvą tik kas antram. Kai tą su šautuvu nušaus, jį pa-

Nejaugi karas?

AUDRONĖ V. ŠKIUDAITĖ

ims tas, kuris jo neturi, nes iš paskos eina baudžiamasis būrys. Jeigu nenušaus vokiečiai iš priekio, nušaus savas iš nugaros, todėl bandyti bėgti iš mūšio lauko nėra jokios prasmės. Ką ten Antrasis pasaulinis karas – apie tokį atsitikimą žiniasklaida pasakojo prieš porą savaitių – kai 200 rusų samdinių Rytų Ukrainoje, spaudžiamų Ukrainos kariuomenės, nutarė atsitraukti per sieną į Rusiją, – muitinėje jie savųjų buvo sušaudyti, – jokio atsitraukimo, turite kariauti. Tai pamoka kitiems.

Beje, dar grįžtant prie Visagino atominės elektrinės. Lietuva vis dar neatsisako idėjos statyti naują atominę elektrinę ir prieš keletą dienų su japonų firma „Hitachi“ buvo pasirašyta nauja sutartis – dėl

Mes nesiruošiamo karui, nes jo nenorime, nors nesame įsitikinę, kad mūsų agresyvusis kaimynas, keršydamas už tai, kad palaikome Ukrainą ir kad apskritai esame per daug savarankiški ir jo nebijome, nesiiims vienokių ar kitokių jėgos veiksmų.

bendros įmonės, kuri rūpintųsi projektavimo darbais, steigimo. O nauja atominė elektrinė Lietuvoje – tai praktiškai valstybės energetinis savarankiškumas. Kaip Rusijos imperialistai galėtų į tai ramiai žiūrėti!

Mes nesiruošiamo karui, nes jo nenorime, nors nesame įsitikinę, kad mūsų agresyvusis kaimynas, keršydamas už tai, kad palaikome Ukrainą ir kad apskritai esame per daug savarankiški ir jo nebijome, nesiiims vienokių ar kitokių jėgos veiksmų. Juk net Didžioji Britanija yra įsitikinusi, kad reikalus rimtas ir Baltijos šalyse yra reikalingos NATO bazės. Kliaujamės, kad XXI amžius, kad Europos civilizacija yra aukščiausiam išsivystymo lygyje, o karas yra ankstesnių amžių atgyvena. Deja, deja, kiek čia seniai slavai serbai skerdė musulmonus bosnius, rusai skerdė čekėnus, anksčiau – gruzinus, mūsų Medininkų muitinės tarnautojus, dabar slavai skerdžia savus slavus – ukrainiečius. Štai šiomis dienomis Slavianske, Rytų Ukrainoje, rasti užkasti 300 civilių žmonių, kurie sušaudyti, matyt, gąsdinant kitus.

Kaip po to laikytis artimo meilės įstatymo ir nejausti neapykantos kaimynams rusams?! Žinoma, paprasti rusai nekalti, jie tiesiog suklaidinti išprotėjusio vaduko propagandos, kuris nori užkariauti pasaulį. Kada nors ir šis pasprings krauju, kaip paspringo daugelis prieš jį, bet per tą laiką kiek žmonių žus. O juos visus augino motinos, gyvenimą jiems atidavė, save paaukojo. Ir dėl ko? Dėl kruvinų maniakų užgaidų.

Situacija Rusijoje vis dar kaista, ir tai kaitina atmosferą ir aplink Rusiją. Jau skelbiama, kad Rusijoje sunaikintos visos, bent kiek savarankiškos žiniasklaidos priemonės, taigi putiniška propaganda liks vienintelė rusų informavimo priemonė, ir žmonės bus pasmerkti tikėti viskuo, kas jiems sakoma melagių agentūrų, kaip, pavyzdžiui, apie lietuviškus ir lenkiškus smogikus Ukrainoje.

Visokių receptų siūloma sulaikyti maniakišką ranką, bet kol kas nė vienas neveikia. Baltijos valstybės prikimštos NATO lėktuvų, kurie budi ore, bet

rusai vis tiek pažeidinėja oro erdvę, ir kaskart vis drąsiau. Europa ir JAV imasi vis naujų sankcijų bausti Rusiją, rusus, kurie prisidėjo ar prisideda prie Ukrainos terorizavimo, o Putinas, panašu, jau skelbia visuotinę mobilizaciją. Taigi karas tarsi bręsta, ir užtenka vieno maniako, panašaus į patį Putiną, kuris galėtų uždegti didelio karo laužą. Ne be pagrindo Puti-

nas ėmė kalbėti apie Pirmojo pasaulinio karo pamokas. Ką jiems reiškia patiems nudaigoti saviškį, kad galėtų apkaltinti kitus ir paskelbti dar vieną vadavimo ar gynimo karinę akciją. Tik stebuklas gali sulaikyti tokius maniakiškus protus arba vidinės problemos.

Kaip menkutis blykstelėjimas šiomis dienomis nuskambėjo iš Rusijos Sibiro, – žinutė, kad ten vis dėlto gyva Sibiro, kaip atskiro administracinio vienet, idėja – rengiamas maršas už Sibiro savarankiškumą. Kol kas tik federalizmo pagrindais, bet mintis, kad Sibiras nenori maitinti Kremliaus, pasirodo, nemirusi. Ir išidėmėtina, kad ši sibiriečių akcija buvo pateikta Rusijos nepaskelbto karo Ukrainai fone. Šie sibiriečiai nepritaria Putino karui Ukrainoje. (Gal tada ir žinios, kad karui pritaria 40 proc. rusų, tėra diktatoriaus propaganda – jo noras, kad taip būtų?) Taigi Sibire yra laisvų žmonių, kurių neveikia Putino propaganda ir kurie mąsto savarankiškai, kaip XXI amžiaus civilizacijos žmonės. Kita vertus, šie žmonės sveiko proto, nes karas Rusijai visiškai nenaudingas, nenaudingas netgi pačiam

Putinui. Jis įžiebs ugnį ir prieš save, gali prarasti savo galvą ir į šipulius suskaldyti pačią Rusiją. Nors gal jau ir laikas. Iš tiesų, tokia Rusija, kokia ji yra šiandien, anachronizmas, kažkoks nesusipratimas, todėl pasaulio galingieji turėtų daryti viską, kad kuo daugiau nerimo ir federalistinių pasireiškimų vyktų pačioje Rusijoje.

Skaitome, kad Putinu ir jo ofenzyva nepatenkinti Rusijos oligarchai, nes dėl Europos ir Amerikos ekonominių sankcijų kyla grėsmė jų kapitalui, bet to dar maža, nes turčiai bijo apie tai kalbėti garsiai ir viešai, – bijo susidorojimo. Chodorkovskio istorija jiems geriausias pavyzdys, kad jokie pinigai, jokie milijardai rublių ar dolerių negali jų apginti ir sustabdyti Putino buldozerio. Maniakai neturi ir moralės. Štai sakoma, kad Putinas ir savo žmoną yra įkalinęs vienuolyne, – toks įprotis gyvas nuo caro laikų – istoriniais laikais rusų galingieji žmonas ir dukteris uždarydavo į vienuolynus, kai jos imdavo jiems trukdyti arba tapdavo nebereikalingos.

Sovietiniais laikais Lietuvoje buvo rodomas psichologinis filmas, kurtas ne sovietijoje, o kažkur Europoje, apie tai, kaip karo metu jaunas vokiečių karininkas žūtbūt nori pavyti ir sunaikinti žydo mokslininko šeimą, kuri bėga per Alpes. Karininką užvaldo gaudynių azartas, jis jaučiasi padėties viešpačiu, jam viskas galima, jis didelis ir labai svarbus, jam sekasi, atrodo, nėra tokios jėgos, kuri galėtų jį sulaikyti. Gaudynės tęsiasi per visą filmą, žiūrovą prikausto didžiulė įtampa. Bet štai netikėta atomazga – pasigirsta šūvis, ir maniakas staiga subliūkšta kaip guminė lėlė, kai ją kažkas praduria. Supratęs, kad yra pašautas, jis tampa menkysta, apsisnarglėjusiu vaikėzu, labai bijančiu mirties...

Yra politikos komentatorių, kurie nuo pat Rusijos invazijos į Ukrainos teritoriją pradžios sako, kad dabartiniam Rusijos carui pasimaisė protas.

Putinui anksčiau ar vėliau ateis galas. Susitakymas su tuo, kad žmonija tampa vieno menkystos įkaitais, būtų nepataisoma nelaimė civilizacijai. Tuo labiau, kad šis pasaulinis karas Žemei gal jau būtų paskutinis.

DRAUGAS
(USPS–161000)
THE LITHUANIAN WORLD–WIDE NEWSPAPER

Published on Tuesday, Thursday and Saturday except legal Holidays, Jan. 2nd, and Dec. 26th by the Lithuanian Catholic Press Society, 4545 W. 63rd Str., Chicago, IL 60629–5532. Tel.: 773–585–9500. Fax.: 773–585–8284
Periodical class postage paid at Chicago, IL and additional mailing offices.
Subscription Rates: \$150.00.
Postmaster: Send address changes to

Draugas – 4545 W. 63rd Street, Chicago, IL 60629–5532

GARBĖS PRENUMERATA \$250.00
JAV – metams **\$150.00** • 1/2 metų **\$80.00** • 3 mėn. **\$57.00**
Pirma klase: kasdien – **\$340.00** • visos savaitės **\$240.00**
Kanadoje (USD): – metams **\$390.00** • 1/2 metų **\$210.00** • 3 mėn. **\$110.00**
Užsakant į Lietuvą ir kitas užsienio šalis oro paštu – metams **\$615.00** • 1/2 metų **\$315.00**
Į Lietuvą reguliariu paštu – metams **\$120.00** • 1/2 metų **\$66.00**

TIK ŠEŠTADIENIO LAIDA
JAV – metams **\$95.00** • 1/2 metų **\$70.00** • 3 mėn. **\$48.00**
Kanadoje (USD): – metams **\$150.00** • 1/2 metų **\$120.00** • 3 mėn. **\$75.00**
Užsakant į Lietuvą ir kitas užsienio šalis: oro paštu – metams **\$220.00** • 1/2 metų **\$120.00**
Į Lietuvą reguliariu paštu – metams **\$70.00**

Mažindami pašto išlaidas, pakvitavimų už prenumeratą nesiuočiame.

„Draugo“ prenumerata yra mokama iš anksto.

Administracija dirba kasdien, nuo 8:30 iki 4:30, šeštadieniais nedirba.
Redakcija dirba kasdien, nuo 7:00 iki 3:00, šeštadieniais nedirba.

Vyriausioji redaktorė –
Ramunė Lapas
vyr. redaktore@gmail.com
Kultūrinio šeštadienio priedo redaktorė –
Renata Šerelytė
rainbow.vilnius@gmail.com

Redakcija už skelbimų turinį neatsako. Skelbimų kainos atsiunčiamos gavus prašymą, ką nors skelbti. Redakcija straipsnius taiso savo nuožiūra. Nenaudotų straipsnių nesaugoja. Siunčiant prašome pasilikti kopiją.

El. paštas:
redakcija@draugas.org
skelbimai@draugas.org
administracija@draugas.org

Lietuva turi naują kariuomenės vadą. Juo tapo generolas majoras **Jonas Vytautas Žukas**

Valstybės pasirinkimas – teisingas. Tikiu šio karininko patriotiškumu, profesionalumu, darbštumu. Neabejoju, jog šis karininkas ne tik stengsis sukurti stiprią kariuomenę, bet ir puikiai žino, kaip kuriamos stiprios kariuomenės.

Teisingas pasirinkimas

Šių eilučių autorius penkerius metus, nuo 1998 iki 2003-ųjų, leido specializuotą karinį priedą „Var-dan Lietuvos“. Taigi savo akimis ne sykį matė, kaip tuometinis pulkininkas J. V. Žukas profesionaliai vadovaudavo motorizuotosios pėstininkų brigados „Geležinis Vilkas“ pratyboms. O kiek būta pokalbių, kurie gulė į karinį priedą kaip išskirtiniai J. V. Žuko interviu?! O kiek būta neformalių diskusijų išjungus diktofoną – apie kariuomenės kadrų politiką, dirbtinai kurstomas pacifistines nuotai-kas, nenorą kariuomenei skirti solidų finansavimą, „ne būtiniausios ginkluotės pirkimą“?!

Būtent tie penkeri metai, prabėgę intensyviai domintis mūsų ginkluotųjų pajėgų reikalais, leidžia daryti išvadą, jog generolas majoras J. V. Žukas jei ir pasikeitė, tai tik gerojon pusėn. Jis neleis, kad mūsų ginkluotosios pajėgos taptų „bedantėmis“ ir „popierinėmis“.

Tačiau tiems, kurie atidžiai klausėsi naujojo kariuomenės vado viešųjų komentarų, akivaizdu, jog dabartinė Lietuvos kariuomenės būklė – liūdnoka. Mūsų ginkluotosios pajėgos ganėtinai silpnos. Nejaugi teks viską pradėt beveik „nuo nulio“?

Rimtų pratybų – nė vienos

Iškalbingas „Veide“ pasirodęs Audriaus Bačiulio straipsnis „Naujasis kariuomenės vadas: ‘Ginklų bus! Svarbu, kad būtų mokačių jais naudotis’. Pacituosiu trumputę ištrauką iš minėto straipsnio: „Kai kalbėjomės prieš šešerius metus, iš karto po Rusijos ir Gruzijos karo, sakėte: „Rimtos kariuomenės pratybos, kurių metu mokytasi ne taikos palaikymo operacijų, bet Lietuvos gynybos, pastarąją kartą vyko prieš kokius dešimt metų“.

Skaičiuokime – mūsų kariuomenė maždaug penkiolika metų nesimokė ginti valstybės. Norite sužinoti, kuo ji užsiėmė paskutiniuosius keliolika metų? Ogi rengė Lietuvos gynybos planus, formavo operatyvines kryptis, nustatė sąveiką su VSD, policija, pasieniečiais... Vaizdžiai tariant, mokėsi ginti valstybę kabinetuose, tik ne poligonuose.

Visi vadai geri, o kariuomenė – silpnutė

Kodėl – kabinetuose, bet ne poligonuose? Juk generolas Arvydas Pocius taip pat buvo puikus vadas. Ir patriotiškumo netrūko, ir žinių bei patirties užteko. Generolo A. Pociaus pirmtaką generolą Joną Kronkaitį taip pat derėtų priskirti prie vadų, iš kurių neatimsi nei patriotizmo, nei žinių, nei patirties. Šitaip sakau remdamasis asmenine patirtimi, įgyta 1998–2003-aisiais metais bendraujant su šiais aukšto rango karininkais įvairiausio lygio pratybose, tarptautiniuose seminaruose, kariniuose daliniuose...

Ir vis dėlto regiu keistą paradoksą: vadai – geri, o kiekvieną sykį, pasibaigus kadencijai, naujasis vadoas priverstas pradėti viską tarsi nuo pradžių. Man dabar sunku prisiminti, kiek dešimčių pratybų tiek Lietuvoje, tiek užsienyje 1998–2003 metais regėjau savo akimis. Bet jau tada buvo akivaizdu, jog mūsų kariai mokosi ne to, ko labiausiai reikia. Pagrindinis dėmesys sutelktas į taikos palaikymo misijas ir mūšius miškuose. O mokytis ginti miestus – vos kelios pamokos per keliolika metų.

Anuomet karininkai puikiai suvokė, jog, nelaimės atveju, kariauti pirmiausiai teks miestuose. Tačiau apie tai, jog ignoruojamos būtent šios rūšies pratybos, niekas nekėlė didelio triukšmo. Ypač viešai, ypač – spaudos puslapiuose ir televizijos ekranuose.

Ciniška cenzūra

O kaip gi jie informuos visuomenę, jei Lietuvoje įteisinta gudriai paslėpta cenzūra? Kariuomenės vadam nepatartina duoti interviu spaudai apie tikrąją

Lietuvos kariuomenės fenomenas

GINTARAS VISOCKAS

padėti ginkluotosiose pajėgose. Jei kariuomenės vadas anuomet (nemanau, jog dabar – kitaip) būtų išdrįsęs viešai papasakoti, kokia apvergtina kariuomenės padėtis, jo susirūpinimas kariuomenės likimu būtų prilygintas politikavimui ar net valstybės paslapties išdavimui, ir jis palankiausiu atveju taptų ... pensininku.

Liūdna, bet mūsų valstybėje – viskas apversta aukštyn kojomis. Būtent visuomenės apie ginkluotųjų pajėgų bėdas neinformuojantis kariuomenės vadas turėtų sulaukti bausmių. Bausmė už tai – kad tylėjo, slėpė. Tačiau mes kažkodėl linke bausti tuos, kurie nenori veltui gauti kariuomenės vado algos.

O visuomenė – ramiai miega

Tad turime dar vieną paradoksą. Kariuomenės vadui nederą skambinti pavojaus varpais, jei dėl lėšų stygiaus ir panašių bėdų jis negali užsiimti tuo, kuo privalo užsiimti. Krašto apsaugos ministras, kuriam suteikta daugiau galių viešai kalbant, taip pat dažniausiai tyli, nes nenori pyktis su jį į pelningą postą delegavusia partija. Tyli kariuomenės vadas, tyli krašto apsaugos ministras, tyli valdančioji koalicija. Jei viešumoje ir pasirodo pranešimų, tai dažniausiai kapituliantiškų – „kam mums kariuomenė“. Plačioji Lietuvos visuomenė tuo metu „ramiausiai miega“, nes nė neįtaria, kokia silpna mūsų kariuomenė.

Labai teisingas generolo majoro J. V. Žuko posakis: „Ginklų bus. Svarbu, kad būtų mokačių jais naudotis“. Bet kaip tą posakį įgyvendinti?

Mažosios Ernos pavyzdys

Leidžiant karinį priedą teko daug rašyti apie Lietuvos šaulių organizaciją. Ypač gilų išpūdį paliko mūsų jaunųjų šauliukų pasirodymas Estijoje rengtose „mažosios Ernos“ pratybose. Į Ernos apylinkes anuomet kasmet suvažiuodavo dešimtys komandų iš Latvijos, Suomijos, Švedijos, Danijos, Vokietijos, Kinijos... Paaugliai mokėsi ištverti visus tikro karinio žygio sunkumus – ištisą parą bėgti nuo persekiojančio priešo per pelkes, bruzgynus ir miškus.

Mažosios Ernos pratybos buvo laikomos vie-

nomis iš labiausiai prilygintų kovos sąlygoms. Paaugliams tekdavo kęsti alkį, nuovargį bei įveikti baimę, kai aplink šaudoma iš tikrų kovinių ginklų, tegul ir garsinėmis kulkomis.

Bet būtent šias pratybas Lietuva ilgainiui ėmė ignoruoti. Esą paaugliams negalima sukelti „baisių stresų“, esą vaikams negalima „rankose laikyti šaunamųjų ginklų“. Be to, Antrojo pasaulinio karo

metais estai, tik pamanyk, Ernos apylinkėse gerokai aplamdė šonus sovietų armijos daliniui. Vadinas, ten rengti apmokymus – didžiausias netaktas. Su-prask, įžeisime Rusijos savimeilę.

Žodžiu, Lietuva nustojo siųsti jaunųjų šauliukų delegacijas į Erną. Lietuva sugalvojo pakaitalą – organizavo išskirtinai civilinio pobūdžio stovyklas, kur klausomasi pasakojimų apie garbingą Lietuvos praeitį, daug šokama, dainuojama ir – jokių ginklų.

Kas tai, jei ne Lietuvos saugumo interesų išdavystė?

Tyliai numarinta tradicija

Naudodamasis proga norėčiau prisiminti ir asmeninį pavyzdį. Kadaisė priklausiau Lietuvos rezervų karių asociacijai, kurios nariai kartą per metus išvykdavo į šaudymo pratybas. Ir Lietuvoje, ir užsienyje. Ypač įdomūs buvo Estijoje rengiami mokymai. Dvi dienas iš eilės pleškindavome iš įvairiausių šautuvų ir pistoletų. Bet jau daug metų į jokiais šaudymo pratybas nei manęs, nei kitų asociacijos narių niekas nekviečia.

Kokios bausmės turėtų sulaukti šią tradiciją sužlugdžiusieji?

O kiek jėgų ir laiko sugaišta, karinio priedo puslapiuose įrodinėjant, jog Lietuvos rašytojai atrodo juokingai, kai postringauja, „esą mūsų ginklai tin-ka vien žvirblių baidymui“, jog Lietuvos karininkams negalima imti rusiškos pensijos, jog Lietuvos pulkininkams nepatartina važiuoti atostogaut į Rusiją pas žmonos gimines, jog Lietuvos kariuomenei reikalingi savanorių daliniai...

Kalti būsime visi

Stiprios kariuomenės paruoši per keletą metų – neįmanoma. Todėl bijau, jog, pasibaigus dar vienai kariuomenės vado kadencijai, turėsime panašiai liūdną situaciją. Beje, dėl to kaltas bus ne tiek kariuomenės vadas, kiek mes visi, visa Lietuva. Nes šventai tikime, jog Lietuvos saugumo reikalais labiausiai rūpintis privalo amerikiečiai, britai, švedai, tik – ne mes, lietuviai.

Prez. A. Smetonos jubiliejams ...

Atkelta iš 1 psl.

New Yorke Prezidentas A. Smetona su žmona buvo iškilmingai sutiktas Amerikos lietuvių ir aukštų JAV valstybės atstovų. Vis dėlto buvo ir ne tokia šviesi Prezidento gyvenimo Amerikoje pusė: dalis JAV lietuvių A. Smetonai žėrė kaltinimus dėl diktato, pabėgimo iš Lietuvos, nesipriešinimo sovietams ir nenorėjo, kad jis dalyvautų politinėje veikloje. Aktyvią veiklą pristabdė ir JAV Vyriausybė, kuriai įsto-jus į Antrąjį pasaulinį karą ir tapus SSRS sąjungininke egzilyje veikiantis Lietuvos prezidentas tapo kliuviniu. A. Smetonos veikla Amerikoje buvo suvaržyta, tačiau jis ir toliau degė noru suvienyti lietuvių išeivijos pajėgas, svarstyti Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo klausimus. Prezidento planus nutraukė 1944 metų sausio 9 dieną namuose kilęs gaisras, kurio metu jis žuvo.

Parodoje pristatomos nuotraukos ir to meto leidiniai, kuriuos puikiai papildė 1981 metais JAV sukurtas filmas „Antanas Smetona“. Šiuos dokumentinius kadrus parodoje demonstruoti teisė suteikė Lietuvos centrinis valstybės archyvas. Lankytojus pirmą kartą supažindinsime ir su Smetonų šeimos narių likimais bei asmeninio albumo nuotraukomis, kuriomis pasidalino JAV gyvenantis A.

Smetonos vaikaitis Vytautas Julius Smetona ir jo dukra Ann Marie Smetona.

Parodoje eksponuojamos fotografijos, leidiniai ir dokumentai iš Istorinės LR Prezidentūros Kaune, Nacionalinio M. K. Čiurlionio dailės muziejaus, VDU Lietuvių išeivijos instituto, Lietuvos centrinio valstybės archyvo, Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos bei asmeninio V. J. Smetonos archyvo.

Paroda veiks iki 2015 m. vasario 22 d.

Prez. A. Smetona su žydais

Lietuvos valstybės istorijos archyvo nuotr.

Gyvenimas – Lietuva – II

S. Lozoraičiui – 90

Tęsinys. Pradžia rugpjūčio 1 d. „Drauge“

Rugpjūčio 2 d. diplomatu, Vilties prezidentui Stasiui Lozoraičiui būtų sukakę 90 metų. Birželio 13 d. mes minėjome 20-ąsias jo mirties metines. Šių sukakčių proga Vytauto Didžiojo universitetas ruošia knygą – albumą „Gyvenimas – Lietuva. Stasys ir Daniela Lozoraičiai“ (teksto autorė – dr. Asta Petraitytė-Briedienė). Jūsų dėmesiui – ištraukos iš šios knygos.

1970 metais padėtis dar labiau komplikavosi, kai mirė Lietuvos nepaprastasis ir įgaliotasis pasiuntinys S. Girdvainis. S. Lozoraitis, dabar jau kaip oficialiai pripažįstamas Lietuvos atstovas prie Šv. Sosto liko vienas arba kaip tokiais atvejais atsitikdavo ir kitose Lietuvos atstovybėse (pavyzdžiui, po krašto okupacijos Lietuvos pasiuntinybėje Londone liko dirbti Bronius Kazys Balutis (1880–1967) ir Vincas Balickas (1904–1996). Pirmajam iškeliavus Anapilin V. Balickas liko vienas). Lietuvus pasiuntinybės prie Šv. Sosto finansavimas buvo nutrauktas, tad teko tėvui S. Lozoraičiui (vyresniajam) dalintis su vyresniuoju sūnumi savo gaunamo diplomatijos šefo atlygiu. Kad finansinė padėtis būtų lengvesnė, S. Lozoraitis dirbo gidu.

Greta tiesioginių, diplomatinių pareigų S. Lozoraitis turėjo ir kitokios, neviešinamos veiklos. Lietuvių išeivijos leidiniuose pasakojama apie S. Lozoraičio keliones su Vatikano misija po tremtinių stovyklas. Kaip savo prisiminimuose rašė kunigas dr. Viktoras Pavalkis, 1945 metais popiežiaus Pijaus XII Šventojo Sosto pagalbos komiteto surengtą trečiąją Vatikano misiją į Vokietiją ir Austriją, sudarė įvairiatautė dvasiškių grupė. Kelionės metu kiekvieną misijos narį po pabėgėlių stovyklas vežiodavo atskiru transportu, kurių vairuotojais buvo italai. Ir tik kunigą dr. V. Pavalkį vežiojo lietuvis, S. Lozoraitis. Dvasininkas neabejojo, kad jo „atsiradimas Vatikano misijoj neįvyko be ministro Stasio Lozoraičio, Sr. pastangų, dėl kurio diplomatinių gabumų aš niekad neabejojau. [...] Stasio Lozoraičio, Jr., dalyvavimas Vatikano misijoje buvo labai naudingas ne tik Lietuvos pasiuntinybei prie Šv. Sosto, bet ir man. Jis man padėjo vizituoti lietuvius ir paruošti rašomąją mašinėlę oficialius Vatikanui pranešimus“.

Dar vienas S. Lozoraičio veiklos baras buvo ryšiai su Italijos lietuvių bendruomene, kurie, jam būnant Romoje, niekad nenutrūko. S. Lozoraitis priklausė 1946–1950 metais veikusiam Centriniam lietuvių globos komitetui, taip pat kiek vėliau susikūrusiam lietuvių bendruomenei suorganizuoti laikinam organizaciniam komitetui. Senojoje lietuvių išeivijos spaudoje rašoma, kad jis, kaip bendruomenės pirmininkas, 1952 m. rugsėjo 13–15 d. d. dalyvavo Europos kraštų pirmininkų suvažiavime Londone ir skaitė pranešimą apie lietuvių padėtį Italijoje. Pasak tuomet suvažiavime kalbėjusio S. Lozoraičio, nedidelė lietuvių bendruomenė, tarp kurių didesnę dalį sudarė Šv. Kazimiero kolegijoje studijuojantys jaunuoliai, turėjo tokias pat problemas, kaip ir kitų kraštų bendruomenės: spaudos ir knygų leidyba, nutautėjimas, mišrios šeimos. Kiek vėliau į Italijos lietuvių bendruomenės veiklą įsijungė ir brolis Kazys, buvo bendruomenės valdybos vicepirmininkas.

S. Lozoraitis dalyvaudavo ir įvairiuose lietuvių intelektualų susibūrimuose anapus Atlanto, Jungtinėse Amerikos valstijose. Ar atvykęs į ateitininkų, frontininkų stovyklas, ar į „Santaros-Šviesos“ suvažiavimus S. Lozoraitis rasdavo čia bendrą kalbą ir grįžęs į Romą pats stebėdavosi ir džiaugdavosi: „likimo buvo lemta ir šį sykį laimingai parvežti kaulus į senąją Europą, [...] Jei mano darbe didelis procentas reikalų nėra labai malonaus pobūdžio, tai tas visas kompensuojasi tais ryšiais, kurie susidaro su kitais, tuo pačiu keliu, einančiais bendraminčiais ir bendradarbiais“. Renginiuose S. Lozoraitis skaity-

davo pranešimus Lietuvos laisvinimo bylos tema, einamaisiais tarptautinės politikos klausimais. Jo pasisakymuose išryškėdavo ne tik to meto aktualijos, bet ir atsiskleisdavo jo paties požiūris, vidinės nuostatos, laikysena. Pavyzdžiui, lietuviškoje spaudoje rašyta apie S. Lozoraičio pranešimą dvidešimtojoje Europos lietuviškųjų studijų savaitėje, vykusioje Londone. Tuomet jis skaitė pranešimą „Politinė veikla krašte ir emigracijoje“ ir „sakėsi einąs su politikais ir visuomenininkais optimistais, kurie šviesiai žiūri į Lietuvos ateitį: mūsų tauta savo tauriu moraliniu charakteriu ir politine išmintimi laimėsianti laisvę ir nepriklausomybę“. Tai buvo dar tik 1982-ųjų ruduo. [...]

Amžinajame mieste S. Lozoraitis praleido daugiau nei keturiasdešimt metų. Čia jis sutiko Danielą d'Ercole, kuri pasirinko savo vyro gyvenimo kelią, visad liko jo pusėje, už jį ir dėl jo. [...] Gyvendamas Romoje S. Lozoraitis turėjo daug draugų italų, dažnas jų buvo aristokratiškos kilmės. Kaip yra pasakojusi ambasadoriaus Kazio Lozoraičio našlė Giovanna Pignatteli-Lozoraitis, „su Kaziu susipažinau savo brolio dėka. Jis buvo geras jo brolio – Stasio Lozoraičio jaunesniojo – bičiulis“.

Stasys Lozoraitis (viduryje) pristato popiežiui Jonui Pauliui II savo žmoną Danielą. Šalia jo – Vytautas Landsbergis, šalia Danielos – Kazys Lozoraitis.

S. Lozoraičio politinėje biografijoje lūžniais metais buvo 1983-ieji, kai mirė tėvas. S. Lozoraitis (vyresnysis) likus mažiau nei dviems mėnesiams iki išėjimo Anapilin, kaip Lietuvos diplomatinės tarnybos šefas, paskyrė savo vyresnįjį sūnų pasiuntinybės Washingtone patarėju. Tai nebuvo įprasta procedūra ir labai paprastas sprendimas. Priešingai – pasak diplomato Aniceto Simučio (1909–2006), tai buvo „begaliniai sunkiai išsprendžiama šarada. Kaip ją išspręsti, jei neturime nei pinigų, nei kandidatų? Vienintelį tinkamą kandidatą matau, tai p. Stasys Lozoraitis, Jr., bet ir tas pats labai reikalingas prie Vatikano. Ar yra tokių kurie sutiktų išeiti iš Amerikos pilietybės ir stot LDT-bon [Lietuvos diplomatinė tarnyba – A. P.B.]? Nežinau, kaip į tokį eventualumą žiūrėtų V[alstybės]. D[epartamentas], jei tikrai atsirastų koks 50 metų amžiaus niekur iki šiol nepripažęs vyras. Vargiai iš jo būtų kokia nauda ir LDT-bai“. Taip S. Lozoraitis persikėlė į Washingtoną, taip naujomis jėgomis buvo sustiprintas lietuvių diplomatinis postas. Čia S. Lozoraitis dirbo kartu su antruoju Lietuvos diplomatinės tarnybos šefu, diplomatu Stasiu Antanu Bačkiu (1906–1999). Tuo pat metu S. Lozoraitis ėjo ir atstovo prie Šv. Sosto pareigas, taip tarsi apjungdamas du pagrindinius, ne tik Lietuvos diplomatinei tarnybai, bet Lietuvos laisvinimo bylai svarbius atsparos taškus. [...]

Išvykęs dirbti į Washingtoną S. Lozoraitis ten praleido dešimt metų, bet kokie tai buvo metai. Nuo jaunų dienų ėjęs praktinės diplomatijos mokslus, pasiremdamas tik savo bei tėvo patirtimi ir buvęs tik demokratinio pasaulio pripažįstamos Lietuvos diplomatinės tarnybos nariu, pasiuntinybės sekretoriumi, atstovu, patarėju, reikalų patikėtiniumi, S. Lozoraitis savo, kaip diplomato karjerą baigė Lietuvos Respublikos nepaprastojo ir įgaliotojo ambasadoriaus titulu, kuris jam buvo suteiktas tikrai nepriklausomos Lietuvos, 1991 m. spalio 2 d. [...]

Išgyventos permainos – Berlyno sienos griuvimas, Sąjūdis, Kovo 11-oji – kai pagaliau pasaulis atsigrėžia ir į Lietuvą, S. Lozoraičiui ir jo kolegoms buvo lyg apdovanojimas už tuos ilgus tarnybos metus. Pastebėjime, kad visi trys diplomatai Lozoraičiai mėgo savo darbą, nežiūrint sudėtingų aplinkybių. S. Lozoraičio tiesti tiltai tarp JAV ir Lietuvos institucijų, ryšiai iki šiol lieka dideliu iššūkiu istorikams ir politinės minties tyrinėtojams. Akivaizdu, kad lemtingais 1989–1991 metais, svarbiausiais Lietuvos valstybingumui momentais S. Lozoraičiui atitenka ne paskutinis vaidmuo. Jis sugebėjo valdyti situacijas, pritraukti reikalingus asmenis, išnaudoti palankius momentus. Pavyzdžiui, anuomet duodant interviu didžiausioms užsienio šalių, pirmiausia, JAV televizijoms ir radijo kompanijoms, S. Lozoraičiui reikėjo atsakinėti vienu metu į daugybę klausimų anglų, prancūzų, vokiečių, italų, lenkų kalbomis. Jis jas visas mokėjo be priekaištų, o atsakymai, kalba, pasakojimai buvo nuoseklūs ir tvirti. [...]

Ne paslaptis, kad JAV buvo ir yra svarbiausias tarptautinės politikos, diplomatijos taškas. Žvelgiant iš šiandieninės perspektyvos, S. Lozoraičio bu-

vimas tuo metu Washingtonė buvo vienas geriausių Lietuvos diplomatinės tarnybos sprendimų. Tačiau už skambaus titulo stovėjo skaudi realybė. Pasiuntinybės pastatas adresu 2622 16th Street NW Washington D.C. buvo apleistas, reikalingas skubaus remonto. O kažkada buvusi gatvė buvo virtusi kriminalinio pasaulio ir vietos policijos mūšio lauku. [...]

Uždegantis S. Lozoraičio optimizmas, puikus humoro jausmas, charizma, asmenybės laisvė ir savarankiškumas. Svetimiems užjautus dėl Lietuvos diplomatinės tarnybos padėties jis atvirai sakė, kad „taip net įdomiau, mažiau įprasto kanceliarinio darbo, tradicinės diplomatijos, bet daugiau improvizacijos ir veikimo laisvės, netradicinių sprendimų, diplomatinio priemonių paieškų“. Tad reikia sutikti su nuomone, kad jo atvykimas į Washingtoną buvo lyg „gaivaus oro gurkšnis“ ne tik pasiuntinybėje, bet ir tarp vietos lietuvių, kurių „baltų kalnierių“ mieste, tai yra Vašingtone buvo pastebimai mažiau, nei darbininkiškoje Čikagoje. [...]

Diplomatas, ambasadorius S. Lozoraitis, bet nenustebkite perskaitę apie jo paprastą buitį: pačiam išplauti grindis arba ambasados svečiams, kaip pasakojo Gražina Ručytė-Landsbergienė, paruošti kavą. Pats jis mėgo ekspreso. Tokia pat ir jo Daniela: išsiskirsčius svečiams, pati imdavo skalbti staltes. To ją išmokė jos mama, sakydama, kad „Jei pati mokėsi, tai ir iš kitų žinosi ko reikalauti“. Šio teksto autorei Daniela yra sakiusi: „Aš esu veiksmo žmogus“. Tad ambasadoriaus Š. Adomavičiaus liudijimas apie Danielą, siurbliuojančią ambasados kilimus, ir nestebina, ir tarsi nuplėšia uždangas nuo trafaretinių prestižinio ir patogaus diplomato, ambasados ir jų išivaizduojamos aplinkos paveikslų. S. ir D. Lozoraičiai, suvokdami ir prisiimdami atsakomybę už pasiuntinybę/ambasadą, stengėsi išlaikyti jos reprezentacinį, diplomatijai privalomą lygį, savo asmeniniais daiktais praturtinti nykoka jos interjerą. O pasitikdami ir išlydėdami svečius, su jais bendraudami Lozoraičiai sukdavo ypatingą aplinką. Ne vienas, po pokalbio su S. Lozoraičiu, su neslepia euforija ir susižavėjimu kalbėjo: ambasadorius, diplomatas, o toks paprastas, nuoširdus, atviras. Su nepažįstamuoju jis bendraudavo lyg senų laikų bičiulių, pranykdavo ir amžiaus skirtumai.

Tik po pusės amžiaus, išvykęs dar vaikas, S. Lozoraitis sugrįžo namo, į Lietuvą. Tuomet jam buvo beveik 70 metų. [...]

Sugrįžusius į Lietuvą D. ir S. Lozoraičius pasitiko žiemiškos gamtos šaltis ir juos supusių žmonių šiluma. S. Lozoraitis atvažiavo į ją ne kaip turistas, ir ne kaip po ilgos kelionės namo sugrįžęs namiškis. S. Lozoraitis grįžo su tikslu. Kaip prisiminė tuometinis S. Lozoraičio rinkiminio štabo vadovas, prezidentas Valdas Adamkus „pats Stasys abejojo, ar dalyvauti rinkimuose, ar tauta jį priims, ar supras. Vieną dieną jis sulaukė skambučio iš Lietuvos, kviečiančio atvykti bei aptarti kandidatavimo galimybes. Mes ilgai diskutavome, ar tikrai tinkamas laikas tokiai atsakomybei. Aš buvau už tai – jo visas gyvenimas, visas darbas buvo skirtas Lietuvai. [...] Mes iš visų jėgų stengėmės Lietuvos žmonėms pristatyti naują viziją, naują požiūrį, suteikti tautai viltį. Dėl to S. Lozoraičiui ir prigijo Vilties prezidento titulas“. 1992 metais jam buvo suteiktas Vytauto Didžiojo universiteto Garbės daktaro vardas.

1992–1993 metų žiemą prasidėjus prezidento rinkimų kampanijai, dienraščio „Respublika“ vyriausiasis redaktorius Vitas Tomkus paskolino redakcijos „Žiguliuką“ ir vairuotoją S. Lozoraičio rinkiminiam štabui. Kaip prisiminė „paskolintas“ jaunas vairuotojas Algis Lukoševičius, „Nors kandidatui į prezidentus buvo siūlyta važinėti užsieniiniu automobiliu, S. Lozoraitis net stėjo pietu“. Jis norėjo tokios, kokia tuomet važinėjo bene visa Lietuva. Toks pats kategoriškas ir „griežtai nusiteikęs“ S. Lozoraitis buvo ir prieš jam skirtą asmens sargybinių – Lietuvoje jis jautėsi saugus. Vis tik taisyklės įpareigojo saugoti kiekvieną kandidatą į prezidentus, todėl paskui jį vežusią mašiną nuolat važiuodavo ir apsaugos automobilis“. (beje, Washingtonė S. Lozoraitis, taupydamas pinigus, vaikščiojo pėsciomis, 3 mylias – arba daugiau nei 4,6 km – iš am-

Lietuvoje, rinkiminės kampanijos metu.

Juozo Kazlausko nuotr.

basados į Valstybės departamentą ir dar tiek pat atgal jis eidavo bet kokių oru, o esant ypatingai protokolinei situacijai – vykdavo taksį; pats vairuodavo automobilį tik Vakarų Europoje). „Žiguliuku“ išvažinėjęs visą Lietuvą, S. Lozoraitis visad sėdėdavo šalia vairuotojo. Tik jei kartu vykdavo, jį lydėdavo žmona Daniela, abu sėdėdavo ant automobilio galinės sėdynės ir kalbėdavosi daininga italų kalba. Rinkiminei kampanijai pasibaigus S. Lozoraitis už varginančias keliones ir pagalbą jaunajam „Žiguliukų“ vairuotojui padėkojo, paspaudė ranką, ap-

tuvai. Dar daugiau: gal pats to nežinodamas ar neskaičiuodamas S. Lozoraitis jau iki rinkimų, savo ilgo diplomatinio kelio dėka buvo virtęs vieno simbolio dalimi, vienos jau išsipildžiusios vilties, kad Lietuva kada nors bus laisva. Ta viltis, kuria tikėjo visa Lietuvos diplomatinė tarnyba buvo gyva penkiasdešimt metų. Nuo Lietuvos okupacijos 1940-aisiais iki 1990 metų laisvės. Tai kaip kitaip pavadinti S. Lozoraitį, žmogų, kuris dirbo tuos beveik 50 metų tikėdamasis, kad tėvynė kada nors bus laisva. „Vilties prezidentas“ yra labai taiklus tautos jam duotas vardas. [...]

Po tuomet pralaimėtų prezidentinių rinkimų S. Lozoraitis grįžo į Washingtoną, o netrukus buvo priverstas persikelti į Romą. Grįžimas į Italiją jam turėjo kelti prieštarigus jausmus. Iš vienos pusės – lyg grįžimas į antrus namus, į Romą, kur praleista daugiau nei 40 metų (cituoja G. Pignatelli-Lozoraitis: „Lozoraičiai Romoje buvo puikiai pritapę, jie buvo šio miesto dalis, tačiau jų mintys ir gyvenimas visada sukosi tik apie Lietuvą. Jų namuose visuomet buvo kalbama apie Lietuvą, dalijamasi prisiminimais apie tėvynę. Jie niekada neatitrūko nuo Lietuvos, ji visada buvo jų gyvenimas.“). Iš kitos pusės – tai žingsnis tarnybiniais laipteliai žemyn, kai svarbiausia buvo ne geografinis matmuo, o pati veikla. Nes ne paslaptis, kad Vašingtone ir Lietuvos diplomatomis teko ir tenka dirbti daugiau, aktyviau. Į didžiąją sostinę S. Lozoraitis sugrįžo, bet trumpam, kad išeitų visam laikui. S. Lozoraitis mirė 1994 m. birželio 13 d. Georgetown universitetinėje ligoninėje, Washingtonė. Palaidotas Putname ir 1999 m. perlaidotas Lietuvoje, Kaune, Petrašiūnų kapinėse. [...] Daniela, atsisveikindama su vyru, į jo švarko kišenę įdėjo gintarinę širdį. [...] Jei sugretinus abiejų jų, Stasio ir Danielos gimimo ir mirimo datas, ir jei likimas būtų lėmęs šiai porai gimti tą pačią dieną, jie būtų išėję Anapilin beveik vienu metu, dviejų savaitžių skirtumu. Apie tokias poras sakoma, kad jie sutuokti Danguje...

Stasys Lozoraitis atsakinėja į korespondentų klausimus

Juozo Kazlausko nuotr.

kabino ir įteikė gintare inkrustuotus Gediminaičių stulpus. [...]

Rinkiminė kampanija truko apie pusantro mėnesio. Kiekvieną dieną buvo surengiami trys-keturi susitikimai su rinkėjais, neretai šaltose provincijos kultūros namų salėse. Po to vykdavo štabo pasitarimai, diskusijos. Ir taip, nuo aštuonių ryto – punktualiai ar net keliom minutėm anksčiau – iki neretai trečios valandos nakties. Suprantama, kad pirmi lietuviški prezidentiniai rinkimai gerokai skyrėsi ir dabar skiriasi savo masteliais nuo, pavyzdžiui, amerikietiško rinkiminių kampanijų, kurios paprastai vyksta beveik visus metus ir joms išleidžiamos milijoniškos sumos. Tad per keliolika savaitžių surinkti S. Lozoraitį palaikantys rinkiminiai balsai, virtę šaltais 38,9 procentais gali atrodyti per kuklūs, smarkiai atitolinantys nuo pergalės. Tačiau žvelgiant iš ano laikmečio perspektyvos, situacija kardinaliai keičiasi. [...] S. Lozoraičio, Vilties prezidento bendravimas su žmonėmis prezidento rinkimines kampanijos metu nebuvo veidmainiškai apsimestinis, nebuvo suvaizdintas, kas gali būti naudinga renkanti rinkėjų balsus dėl taip vadinamų viešųjų ryšių, savireklamos. Reikia pabrėžti, S. Lozoraičio paslaptis glūdi paprastuose žmogiškuose dalykuose: meile savo artimui,ėjimas į žmogų, dėl žmogaus, už žmogų. Kandidatuodamas, jis nepriskyrė savęs jokiai partijai, judėjimui, tik Lie-

Lietuvos diplomatomis teko ir tenka dirbti daugiau, aktyviau. Į didžiąją sostinę S. Lozoraitis sugrįžo, bet trumpam, kad išeitų visam laikui. S. Lozoraitis mirė 1994 m. birželio 13 d. Georgetown universitetinėje ligoninėje, Washingtonė. Palaidotas Putname ir 1999 m. perlaidotas Lietuvoje, Kaune, Petrašiūnų kapinėse. [...] Daniela, atsisveikindama su vyru, į jo švarko kišenę įdėjo gintarinę širdį. [...] Jei sugretinus abiejų jų, Stasio ir Danielos gimimo ir mirimo datas, ir jei likimas būtų lėmęs šiai porai gimti tą pačią dieną, jie būtų išėję Anapilin beveik vienu metu, dviejų savaitžių skirtumu. Apie tokias poras sakoma, kad jie sutuokti Danguje...

Pabaiga

Daniela ir Stasys Lozoraičiai

Choras iš Detroito sužavėjo Lietuvos žiūrovus

ALGIS VAŠKEVIČIUS

Viešnagę Lietuvoje ir Latvijoje baigęs Detroito miesto jaunimo choras „Mosaic“ šiomis dienomis parskrido į Ameriką ir keletą pasirodymų surengė Čikagoje. Kolektyvo viešnagė į Baltijos šalis buvo itin sėkminga – Latvijos sostinėje Rygoje vykusiose Pasaulio chorų žaidynėse laimėtos pirmosios vietos, o dviejų pasirodymų Vilniuje ir Marijampolėje metu pelnytos didžiulės žiūrovų simpatijos.

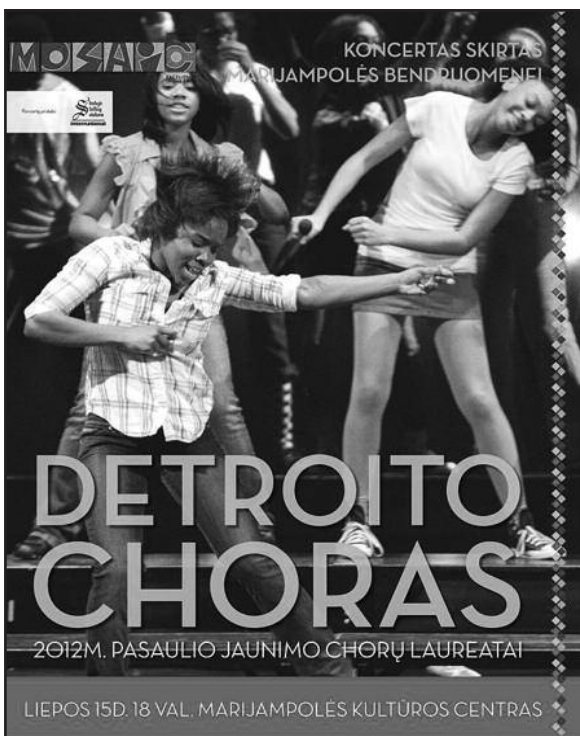
„Mosaic“ choras – tai 26 jauni mokyklinio amžiaus, 14–18 metų amerikiečiai choristai iš Detroito. Ši trupė jau yra laimėjusi daug garbingų apdovanojimų, ji koncertavo keturiuose žemynuose, Baltuosiuose rūmuose, J. F. Kennedy centre, garsiojoje Londono Tūkstantmečio arenoje (the Millennium Dome), Goree saloje Dakare, atstovavo Amerikai pasauliniame jaunimo teatrų festivalyje Danijos sostinėje Kopenhagoje.

Detroito jaunimo choras priklauso 1992 m. įkurtai „Mosaic“ jaunimo teatro ir menų mokyklai, kurios tikslas – stiprinti jaunų žmonių kūrybinį potencialą, auginti pasitikėjimą savimi bei įkvėpti jaunimą kurti. „Mosaic“ mokyklai jos veiklos misiją įgyvendinti padeda muzikos profesionalai, kurie jaunimui dėsto scenos menų, muzikos ir teatro pamokas. Ši mokymo sistema sulaukė pripažinimo visoje JAV.

„Mosaic“ jaunimo teatrą 1992-aisiais įkūręs Rick Sperling siekė užpildyti spragas meninio ugdymo mokyklose Detroito. Kai „Mosaic“ išaugo, choro vadovai įsitikino, kad dalyvavimas programoje jaunuoliams duoda reikšmingų ir pozityvių rezultatų. Nors dauguma „Mosaic“ narių yra iš mažas pajamas gaunančių šeimų, didžioji dalis jų baigė vidurinę mokyklą ir tęsė savo mokslus kolegijoje. Programa ruošia ne tik būsimus Detroito menininkus, bet ir ateities gydytojus, teisininkus, mokytojus ir bendruomenės aktyvistus.

Pasirodymų metu prie choro prisideda garsūs atlikėjai, tokie kaip Maya Angelou, Aretha Franklin, Pete Seeger, Al Green, „The Four Tops“, „Sweet Honey in the Rock“, „The Temptations“. Detroito jaunimo choras dalyvavo televizijų NBC „Today Show“, NPR „All Things Considered“ laidose, PBS apdovanojimuose, apie jį rašė leidiniai „American Theatre Magazine“ ir „The Wall Street“. Choras savo pasirodymus yra surengęs daugelyje JAV valstijų ir Kanadoje.

Kaip inovatyvus jaunimo projektas jis buvo apdovanotas Amerikos švietimo tarybos, Amerikos mokytojų federacijos, Amerikos teatro ir švietimo aljanso ir kitų JAV formalus bei neformalus švietimo institucijų apdovanojimais. Muzikinėje srityje iki šiol didžiausias choro pasiekimas buvo 2012 m. pasaulio jaunimo chorų žaidynių sidabro medaliai. Dabar į choro istoriją įrašyti du aukso ir du sidabro medaliai Pasaulio chorų olimpiada vadinamose žaidy-

Choro koncerto plakatas

nėse, liepos 9–19 dienomis vykusiose Rygoje.

Kelionė į Europą nebūtų įvykusi, jei ne rėmėjų – Detroito įsikūrusios ir keliose pasaulio šalyse padalinius turinčios „Strategic Stuffing Solutions“ (SSS) kompanijos finansinė parama. Lietuvių kilmės verslininkės Cynthia Pasky 1990 metais įkurta ir jos vadovaujama kompanija, turinti 24 padalinius Amerikoje ir 7 – Europoje bei 2 300 darbuotojų, atrenka darbuotojus didelėms tarptautinėms kompanijoms. Vien praėjusiais metais kompanija labdarai ir įvairiems kultūriniais projektams remti skyrė milijoną dolerių, parama nuo 2005 metų siekia 7 milijonus dolerių.

„Mūsų kompanija turi savo septynis padalinius ir Rygoje, ir Vilniuje. Kai sužinojome apie Pasaulio chorų žaidynes Rygoje, nutarėme paremti „Mosaic“ kelionę į jas, nes gerai žinome šį kolektyvą, jis kelis kartus koncertavo mūsų kompanijos žmonėms, juo tikime, tikime socialinės programos, skirtos jauniems talentams, sėkme.

Mes norime atiduoti gražą toje bendruomenėje, kurioje dirbame ir darome savo biznį“, – sakė „Draugo“ pakalbinta chorą į Lietuvą atlydėjusi C. Pasky. Paklausta, kiek tai kainavo, ji nusišypsojusi atsakė, jog „tai buvo labai gera investicija“.

Ir išties „Mosaic“ nenuvylė – varžydamasis su 500 chorų iš 60 pasaulio šalių, maždaug 20 tūkstančių dainininkų, choras laimėjo sidabro medalius mišrių chorų ir spiričiuelių (spirituals) kategorijose, o pop ir gospel kategorijose buvo pripažinti geriausiais ir apdovanoti aukso medaliais.

Amerikos ambasados Lietuvoje pastangomis bei pačios C. Pasky pageidavimu pertraukoje tarp pasirodymų Rygoje choras atvyko ir į jos protėvių

Muzikos programų vadovė D. Strawder

šalį. Čia jaunieji choristai surengė pasirodymą Vilniuje, Švento Kazimiero bažnyčioje. Už bilietus į šį koncertą surinkti pinigai skiriami paremti Lietuvos JAV jaunimo mainų programą „ExCel“, kurią prezidentas Valdas Adamkus yra pavadinęs viena svarbiausių Amerikos kompanijų remiamų iniciatyvų, stiprinančių ilgalaikius abiejų šalių ryšius.

Koncertas Marijampolėje buvo nemokamas, jį rėmė viešoji įstaiga „Sveikatingumo idėjos“, ARVI įmonių grupė, Marijampolės savivaldybė ir Marijampolės kultūros centras. Pusantrų valandų koncerto metu gausiai į kultūros rūmus susirinkę žiūrovai galėjo išgirsti įvairios muzikos, pamatyti, kaip jaunieji atlikėjai ne tik dainuoja, bet ir šoka bei vaidina. Gera nuotaika lydėjo viso koncerto metu, o pabaigoje jau visa salė atsistojusi lingavo ir plojo į taktą jauniesiems labai energingiems atlikėjams.

Iš karto po koncerto jaunieji atlikėjai išvyko Rygą, atsisveikinimui prie autobuso dar sudainavę energingą dainą juos palydintiems koncerto Marijampolėje rengėjams. Vos kelioms dienoms atvykę į Lietuvą juodaodžiai „Mosaic“ choristai dar spėjo apsilankyti Lietuvos televizijos ryto laidoje „Labas rytas“, kurios metu choro muzikos programų vadovė DeLashea Strawder papasakojo apie savo kolektyvą bei koncertus, o pabaigoje nustebino televizijos žiūrovus, gražia lietuvių kalba sugiedoję Lietuvos himną – „Tautišką giesmę“.

Choro viešnagė Rygoje, kuri šiais metais yra paskelbta Europos kultūros sostine, itin džiaugėsi ir Latvijos ambasadorius Amerikoje ir Meksikoje Andris Razans, priminęs, kad choras atvyko iš Michigan – valstijos, su kuria Latvija turi ilgametį vaisingą bendradarbiavimą įvairiose srityse.

Pasirodymo Marijampolėje akimirkos.

A. Vaškevičiaus nuotraukos

Pritariama nuolatiniam NATO buvimui Lietuvoje

Vilnius (kam.lt) – Krašto apsaugos ministerijos užsakymu atlikto visuomenės nuomonės tyrimo duomenimis, didžioji dauguma, 68 proc., Lietuvos gyventojų pritaria nuolatiniam NATO sąjungininkų buvimui šalies teritorijoje.

Absoliuti dauguma – 85 proc. – sutinka, visiškai arba iš dalies, kad NATO pajėgumų dislokavimas Baltijos regione padidino Lietuvos saugumą.

Apklausa taip pat patvirtino, kad Lietuvos narystę NATO palankiai ver-

tina didžioji dalis visuomenės – 83 proc. gyventojų. Iš jų labai palankiai narystę vertina beveik 26 proc., palankiai – beveik 57 proc. apklaustųjų.

Palyginti su 2013 metų analogiškos apklausos duomenimis, labai palankiai Lietuvos narystę NATO vertinančių apklaustųjų skaičius šiemet išaugo daugiau nei dvigubai, nuo 12 proc. iki 25,7 proc. Bendras palankiai vertinančių respondentų skaičius palyginti su praėjusiais metais išaugo daugiau nei 12 proc., nuo 70 iki 82,5 proc.

Stiprinti informacijos apsaugą

Vilnius (ELTA) – Prezidentė Dalia Grybauskaitė Lietuvos banko įstatymo pataisas gražino Seimui pakartotinai svarstyti ir pateikė pasiūlymą, kuriuo būtų užtikrinta finansų sistemos stabilumui būtina informacijos apsauga.

Prezidentė, atsižvelgdama į Europos sisteminės rizikos valdybos rekomendaciją, siūlo įstatymo pataisomis numatyti, kaip Lietuvos finansų sistemos stabilumui svarbi informacija būtų teikiama kitoms institucijoms. Dabar pagal Seimo priimtas įstatymo pataisas nėra numatytos pakankamos

konfidencialios ir finansų sistemai itin svarbios informacijos apsaugos garantijos.

Prezidentės pranešime spaudai rašoma, jog būtent Europos sisteminės rizikos valdymo rekomendacijose akcentuojama konfidencialios informacijos apsaugos svarba bei nurodoma, kad Lietuvos bankas turi imtis tinkamų priemonių iš įvairių valstybės institucijų, finansų rinkos dalyvių ir kitų įmonių, įstaigų bei organizacijų gautos informacijos konfidencialumui užtikrinti.

Siūloma radikaliai keisti asmens duomenis

Vilnius (ELTA) – Teisingumo ministerija, siekdama užtikrinti asmens privatumą ir asmens duomenų apsaugą, siūlo keisti asmens dokumentuose esančių asmens kodų sudarymo tvarką. Įstatymo projekte siūloma, kad nereikšminį asmens kodą sudarytų registro atsitiktinai parinktų vienuolikos skaičių seka.

Dėl asmens kodo keitimo ilgą laiką vyko nuolatinės diskusijos. Teisingumo ministerijos nuomone, šiuo metu generuojamas asmens kodas turi griežtą vidinę struktūrą, pagal kurią lengva nustatyti asmens amžių, lytį ar net gimimo vietą (užsieniečių atveju), to-

dėl iš esmės tai pažeidžia asmens teisę į privatumą. Yra labai ribojamas tokio asmens kodo naudojimas elektroninėje erdvėje, taip pat jo negalima skelbti viešai. Dėl šios priežasties nepagrįstai apsunkinama juridinių asmenų veikla, nes be asmens kodo neįmanoma tiksliai identifikuoti juridinio asmens vadovo, todėl žmonėms kyla ypač daug problemų teisminių ginčų dėl juridinių asmenų veiklos.

Anot ministerijos, pakeitus reikšminį asmens kodą į nereikšminį, nekils grėsmių asmens duomenų saugumui naudojant asmens kodą elektroninėje erdvėje.

Lietuva pagal išsilavinimą – tarp pažangiausių

Vilnius (BNS) – Pagal išsilavinimą Lietuva prilygsta pažangiausioms pasaulio valstybėms, rodo Jungtinių Tautų paskelbta ataskaita.

Socialinės raidos indekse Lietuva šiemet užėmė 35-ą vietą pasaulyje. Tai šešiais punktais geriau nei metais anksčiau.

Šia vieta Lietuva dalijasi su kaimynine Lenkija. Lietuva įvertinta geriau nei Latvija (48), Baltarusija (53) ir Rusija (57), bet kiek prasčiau nei Estija (33).

Žmogaus socialinės raidos indekse aukščiausias vietas užėmė Norvegija, Australija, Šveicarija, Nyderland-

dai bei JAV. Blogiausias įvertinimas atiteko Afrikos valstybėms Siera Leonei, Čadui, Centrinei Afrikos Respublikai, Kongui ir Nigeriui.

Pagal vidutinę ir numatomą išsilavinimo trukmę Lietuva lenkia visas kaimynes Vidurio ir Rytų Europos regione ir beveik prilygsta pirmaujančioms: nurodoma, kad Lietuvoje pagrindinio išsilavinimo trukmė yra 12,4 metų, numatomo – 16,7 metų. Nuo praėjusių metų vertinimo Lietuva padarė pažangą – tuomet buvo nurodoma, kad vidutinė išsilavinimo trukmė yra 10,9, numatoma – 15,7 metų.

Lietuva į EP išrinko „vyriškiausią“ komandą

Vilnius (BNS) – Lietuvai Europos Parlamente (EP) atstovauja „vyriškiausia“ politikų komanda, rodo seniai paskelbti statistiniai duomenys.

Europos Sąjungos (ES) įstatymų leidybos institucijoje dirbs 10 Lietuvoje išrinktų vyrų ir viena moteris – so-

cialdemokratė Vilija Blinkevičiūtė. Tai mažiausia proporcija tarp visų ES valstybių narių (9 proc.).

Iš visų EP narių moterys sudaro 37 proc., vyrai – 63 proc. Moterų šikart yra šiek tiek daugiau nei praėjusios kadencijos Parlamente – tada jame dirbo 35 proc. moterų ir 65 proc. vyrų.

JAV skiria Ukrainos nacionalinei gvardijai lėšų

Washingtonas (ELTA) – Pentagonas planuoja ateinančiais metais nusiųsti į Ukrainą karinių instruktorių, kurie rengs šios šalies kariškius.

JAV gynybos žinyba ketina skirti šiems tikslams 19 milijonų dolerių iš bendro Pentagono ir Valstybės departamento fondo, kurio lėšomis finansuojamos rengimo kovai su terorizmu programos.

Pagal šį planą, Amerikos kariškiai Europoje arba Kalifornijos nacionalinės gvardijos nariai parengs ir aprūpins keturias Ukrainos nacionalinės

gvardijos kuopas ir operatyvinio taktinio valdymo štabą. Šiam planui dar turi pritarti Kongresas.

Pasak Pentagono spaudos sekretoriaus John Kirby, tokia pagalba padės stiprinti šalies vidaus saugumą. Mokymas turi vykti Ukrainoje, tarptautiniuose taikdaryų centruose.

J. Kirby pažymėjo, kad JAV neketina tiekti Ukrainai letalinių ginklų, nors Kijevas to prašo. „Amerikos ginklai nesureguliuotų padėties Ukrainoje“, – pabrėžė Pentagono spaudos sekretorius.

ES skaičiuoja savo nuostolius

Briuselis (ELTA) – Su dokumentais susipažinęs Europos Sąjungos (ES) pareigūnas nurodė, kad dėl taikomų sankcijų Rusijos ekonomika šiais metais turės maždaug 23 mlrd. eurų nuostolių, t.y. neteks 1,5 proc. savo BVP. 2015-aisiais metais nuostoliai turėtų sudaryti 75 mlrd. eurų, t.y. 4,8 proc. šalies BVP.

Paskačiuota, kad Rusijos įmonių patiriami dėl ES ribojimų nuostoliai iš viso gali pasiekti 744 mlrd. eurų.

Vis dėlto analitikai teigia, kad lygiai taip pat dėl apribojimų nukentės ir pati ES – regionas šiais metais praras 40 mlrd. eurų, t.y. 0,3 proc. regiono

BVP, o 2015-aisiais nuostoliai sieks 50 mlrd. eurų, t.y. maždaug 0,4 proc. ES BVP. Lėšos daugiausiai bus prarastos dėl laukiamų atsakomųjų Rusijos prekybinių apribojimų Europos produkcijai.

Situacija jau sukėlė susirūpinimą pietinėse regiono valstybėse – ypač draugiškus santykius su Rusija palaikančioje Italijoje. Daugiau kaip 6 tūkst. Vokietijos bendrovių, bendradarbiaujančių su Rusija, teigia, kad darbo vietas rizikuoja prarasti beveik 350 tūkst. Vokietijos įmonių darbuotojų.

Rusijoje nutraukta paskutinė nepriklausoma laida

Maskva (BNS) – Rusijos televizija „REN TV“ nutraukė 11 metų gyvąsias analitinę laidą „Savaitė su Mariana Maksimovskaja“, laikomą paskutine nepriklausoma laida pagrindiniuose nacionaliniuose kanaluose. Ši žingsnį, žengtą šalyje suintensyvėjus prieš Vakarų valstybes nukreiptai retorikai, pasmerkė Kremliaus kritikai.

Netikėtai uždarius nuo 2003 metų rodytą laidą, jos vedėja, iškili žurnalistė Mariana Maksimovskaja liks dirbti „REN TV“ vyriausiojo redaktoriaus pavaduotoja.

Kanalas, kuris savo laidą vadina „drąsiausia programa“, šio žingsnio nekomentavo.

Visi didieji Rusijos televizijos kanalai yra kontroliuojami valstybės ir dažniausiai uoliai palaiko Kremliaus liniją.

„REN TV“ yra paskutinis iš nacionalinių kanalų, išsaugojusių gana nepriklausomas naujienų laidas, o jos „Savaitė su Mariana Maksimovskja“ buvo viena iš geriausių.

Valdžios kritikai sako, kad, išplieskus krizei Ukrainoje, Rusijos nacionalinės televizijos kanalai perėjo prie Kremlių palaikančios ir Vakarų šalis smerkiančios ugningos retorikos, neleiddami reikšti alternatyvaus požiūrio.

Luhanskas prie humanitarinės katastrofos?

Kijevas (BNS) – Rytų Ukrainoje veikiančių prorusiškų sukilėlių tvirtovė Luhanskas yra atsidūręs ant humanitarinės katastrofos slenksčio, perspėjo prorusiškai nusiteikęs meras, kai Kijevo vyriausybės pajėgų apsiaustas liko be vandens, elektros ir maisto atsargų.

Apie 420 tūkst. gyventojų turintis Luhanskas, kuris yra antras didžiausias separatistų kontroliuojamas miestas po Donecko.

Netoli sienos su Rusija esanti miestą teroristai užėmė balandį. Dabar Luhanske neveikia vandentiekis, išjungta elektra, nėra interneto ir telefono ryšio, baigia išsekti degalų atsargos, mieste stinga maisto, nes, nutrūkus tiekimui, užsidarė daugelis par-

duotuvių. Pastarąjį mėnesį gyventojams nebuvo išmokėtos pensijos, dauguma dirbančiųjų negauna atlyginių, bankomatuose baigėsi grynųjų pinigų atsargos.

Ukrainos vidaus reikalų ministerija patikino, kad kariuomenė nenaudos sunkiosios artilerijos kovose dėl Donecko ir Luhansko miestų. Ministerijos atstovo teigimu, tikslūs smūgiai buvo vykdomi tik prieš Donecko ir Luhansko separatistų kovotojus.

Popasnajos miestelio gyventoja gamina maistą. EPA-ELTA nuotr.

ŠVENTADIENIS

Dešimt popiežiaus Pranciškaus patarimų, kaip gyventi laimingai

Popiežius Pranciškus neseniai išsakė dešimt žingsnių laimingam ir sveikam gyvenimui, duodamas interviu Argentinos savaitraščiui „Viva“, kuris buvo paskelbtas liepos pabaigoje. Popiežius išreiškė susirūpinimą dėl šiuo metu vykstančių karų, kalbėjo apie pavojų nerasti laiko asmeniniams ir šeimyniniams santykiams, priminė, kad reikia padėti jaunimui rasti orų darbą.

Popiežiaus Pranciškaus dekalogas kaip gyventi laimingą gyvenimą, tai patarimai, kurie atneša didesnę gyvenimo džiaugsmą:

1. „Gyvenk ir leisk gyventi kitiems“. Kiekvienas turėtų vadovautis šiuo principu, kuris, pasak popiežiaus, panašus į Romoje gyvuojantį posakį: „Judėk į priekį ir leisk kitiems tai daryti“.
2. *Dalink save kitiems.* Žmonės turi būti atviri ir dosnūs kitiems, nes jei užsisklendį savyje, rizikuoja tapti egocentrišku. „Stovintis vanduo greičiau genda“.
3. *Elkis ramiai gyvenime.* Popiežius, kuris universitete dėstė literatūrą, cituoja Argentinos rašytojo Ricardo Guiraldes romano epizodą, kur pagrindinis veikėjas kaubojus Don Segundo Sombra žvelgia į praeitį, kaip jis nugyveno savo gyvenimą. Jis sako, jog savo jaunystėje jis buvo kaip upelis, pilnas akmenų, kuriuos nešėsi su savimi; suaugęs – veržli upė, o senatvėje jis vis dar judėjo, tačiau lėtai, tarsi vandens telkinys. Šventasis Tėvas minėjo, jog jam patinka pastarasis vandens telkinio įvaizdis – sugebėti gyvenime judėti geranoriškai, nuolankiai, ramiai.
4. *Sveikas laisvalaikio supratimas.* Anot popiežiaus, žmonės prarado malonumą grožėtis menu, literatūra, žaisti su vaikais.
- Vartotojiškumas atnešė mums nerimą ir įtampą, dėl to žmonės prarado sveiką laisvalaikio kultūrą. Jų laikas „yra prarytas“ ir žmonės nebe-

gali juo dalintis su kitais. Net jei daugelis tėvų dirba ilgai, jie turi skirti laiko žaidimui su savo vaikais; nors dėl darbo ritmo tai tampa „sudėtinga, tačiau jūs privalote tai padaryti“, – sakė popiežius.

Šeimos taip pat turi išjungti televizorių, kai kartu susėda prie stalo, net jei televizija padeda išlikti infor-

EPA nuotr. muotam apie naujienas, – įjungtas televizorius valgio metu neleidžia bendrauti tarpusavyje.

5. *Sekmadieniai turi būti poilsio dienos.* Dirbantiesiems sekmadienis turi būti laisva diena, nes sekmadienis skirtas šeimai.

6. *Reikia rasti naujoviškų būdų kaip sukurti orumą teikiančių darbo vietų jaunimui.* „Turime būti kūrybingi jaunų žmonių atžvilgiu. Jei jie neturės galimybių, įniks į narkotikus ir taps labiau pažeidžiamais, linkę į savižudybes“.

„Nepakanka juos pavalgydinti“, – sakė popiežius. „Orumas jums suteikiamas, kai galite parnešti namo maisto, kurį patys užsidirbsite“.

7. *Gerbk ir rūpinkis gamta.* Aplinkos sąlygų blogėjimas yra vienas didžiausių iššūkių mums. „Manau, kad šio klausimo sau neužduodame: ar žmonija nesielia savižudiškai taip netvarkingai ir tironiškai išnaudodama gamtą?“, – sakė popiežius.

8. *Pakeisk negatyvų požiūrį.* Poreikis blogai kalbėti apie kitus nurodo žemą savigarbą. Tai reiškia, kad „aš jaučiuosi toks žemas, kad vietoje to, jog pakelčiau save, turiu pažeminti kitus“, – sakė popiežius. „Išsivaduoti iš negatyvių dalykų yra sveika“.

9. *Neužiimk prozelitizmo, gerbk kitų tikėjimą.* „Savo liudijimu, augdami kartu bendrystėje galime įkvėpti kitus. Tačiau religinis prozelitizmas yra visų blogiausias, paralyžiuojantis dalykas: „Kalbu su tavimi, kad tave įtikinčiau“. Ne. Kiekvienas žmogus kalbasi, remdamasis savo tapatybe.

Bažnyčia auga patraukdama, ne užsiimdama prozelitizmu, verbuodama kitus.

10. *Darbuokis taikos labui.* Mes gyvename metu, kai vyksta daugybė karų, ir kvietimas taikai turi būti garsiai šaukiamas. Kartais gali atrodyti, kad taika yra ramumos būseną, tačiau taika niekada nėra rami, ji visuomet yra proaktyvi ir dinamiška.

Parengta pagal Ncronline.org

Bernardinai.lt

Dr. Grace B. Austin , gyvenanti Short Hills, NJ , atsiuntė „Draugui“ 68 dol. Nuoširdus ačiū už paramą.
Palmira Janušonis , gyvenanti Mundelein, IL, a. a. Stasės Semėnienės prisiminimui „Draugui“ atsiuntė 50 dol. Nuoširdžiai Jums dėkojame.
Stasė Žemgulis , gyvenanti New Buffalo, MI , pratęsė metinę „Draugo“ prenumeratą ir paaukojo 50 dol. Nuoširdi padėka už paramą.
Dalia K. Strasius , gyvenanti Ann Arbor, MI , kartu su metinės „Draugo“ prenumeratos mokesčiu atsiuntė 50 dol. Dėkojame už suteiktą paramą.

DATOS ir SUKAKTYS

Antroji rugpjūčio savaitė

Rugpjūčio 4 d.

- 1392 m. Vytautas Didysis Ostrove sudarė sutartį (Astravo sutartis) su Jogaila, pagal kurią gavo Trakų kunigaikštystę ir tapo faktišku Lietuvos valdovu.
- 1875 m. mirė Hans Christian Andersen, danų poetas, rašytojas, pasakų kūrėjas (gimė 1805 m.)
- 1961 m. gimė Barack Hussein Obama II, 44-asis Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas. Iki išrenkant prezidentu, nuo 2005 m. sausio iki 2008 m. lapkričio B. Obama buvo jaunesnysis Jungtinių Valstijų senatorius nuo Ilinojaus valstijos.

Rugpjūčio 5 d.

- 1753 m. gimė Laurynas Gucevičius, architektas, brandžiojo klasicizmo atstovas Lietuvoje. Tarp pačių žymiausių jo kūrinių – Vilniaus arkikatedra (mirė 1798 m.).
- 1772 – Pirmasis Abiejų Tautų Respublikos (Rzeczpospolitos) padalijimas.
- 1884 m. padėtas pamatinis JAV Laisvės statulos akmuo.
- 1914 m. JAV, Clevelande (Ohio valstija), pastatytas pirmasis elektrinis šviesoforas.
- 1931 m. oficialiai atidarytas Žaliakalnio keltuvai (funikulierius), Kaune.
- 1940 m. Latvija inkorporuota į SSRS.
- 1966 m. prasidėjo Pasaulio prekybos centro statybos.

Rugpjūčio 6 d.

- 1221 m. mirė Dominykas, dominikonų ordino įkūrėjas, pamokslininkas.1234 m. paskelbtas šventasis (gimė 1170 m.).
- 1538 m. įkurtas Bogotos miestas.
- 1825 m. Bolivija tapo nepriklausoma.
- 1890 m. New Yorke pirmąkart įvykdyta mirties bausmė elektros kėdėje.
- 1945 m. 8:16 vietos laiku numesta pirmoji pasaulyje atominė bomba (Hirošimos mieste, Japonija) – „Mažylis“. Sprogimo galia siekė 15 tūkst. tonų TNT ekvivalento. Žuvo apie 100 tūkst. žmonių.
- 1990 m. Kaune demontuoti paminklai Leninui ir „Keturiems komunarams“.

Rugpjūčio 7 d.

- 1259 m. Mindaugas atidavė kryžiuočiams visą tuometinę Žemaitiją, visą Skalvą ir beveik visą Dainavą.
- 1782 m. George Washington įsteigė „Ourourinės širdies“ („Purple Heart“) ordiną, kuriuo apdovanojami JAV kariai, sužeisti ar pasižymėję mūšyje.
- 1858 m. gimė Martynas Jankus, Mažosios Lietuvos visuomenės veikėjas, publicistas, spaustuvininkas, vienas „Aušros“ leidėjų (mirė 1946 m.).
- 1858 m. Didžiosios Britanijos karalienė Viktorija Kanados dominijos sostinė pasirinko Otavą.
- 1926 m. Didžiojoje Britanijoje įvyko pirmosios „Grand Prix“ varžybos.
- 1941 m. mirė Rabindranath Tagore, žymus indų poetas, kompozitorius, prozininkas, dramaturgas, visuomenės veikėjas. Už eilėraščių rinkinį „Aukojimo giesmės“ („Gitandžali“, 1910), paties išverstą į anglų kalbą, tapo 1913 m. Nobelio literatūros premijos laureatu (gimė 1861 m.).

Rugpjūčio 8 d.

- 1257 m. popiežius Aleksandras IV uždraudė pranciškonams skelbti kryžiaus žygį prieš lietuvius ir jotvingius.

- 1655 m. Rusijos kariuomenė okupavo Vilnių, kuriame kilo 17 parų trukęs gaisras.
- 1864 m. Vilniaus generalgubernatoriaus įsaku panaikinti bernardinų ir pranciškonų vienuolynai.
- 1992 m. Barselonos olimpinėse žaidynėse Lietuvos rinktinės krepšininkai iškovojo trečią vietą – bronzos medalį.

Rugpjūčio 9 d.

Tarptautinė tautos diena.

- 1173 m. pradėtas statyti Pizos bokštas.
- 1819 m. gimė William Morton, amerikiečių gydytojas ir odontologas. Išgarsėjo kaip nuskausminimo išradėjas, kai 1846 m. spalio 16 d. viešai pademonstravo eterio nuskausminamąjį poveikį. Išradimo dėl masinio taikymo jam nepavyko užpatentuoti, todėl mirė neturtingas (mirė 1868 m.)

- 1942 m. – **Edith Stein**, žydų kilmės, filosofė, karmelitė, gyvenusi Prūsijoje (gimė 1891 m.).
- 1945 m. JAV numetė atominę bombą ant Nagasakio. Nuo karščio (per 5000 °C) ir smūgio bangos žuvo 40 tūkst. žmonių, dar 140 tūkst. buvo sužeisti, nudegė ar gavo didžiulę apšvitą. 12 km² plote buvo sugriauti visi pastatai.

Rugpjūčio 10 d.

- 1519 m. Ferdinand Magellan su penkiais laivais išplaukė iš Sevilijos į kelionę aplink pasaulį.
- 1874 m. gimė Antanas Smetona, tarpukario Lietuvos Respublikos politikas, Prezidentas (mirė 1944 m.).

- 1908 m. gimė **Alvin Karpis**, lietuvių kilmės Kanados bei JAV nusikaltėlis, pagarsėjęs kartu su „Barker“ gauja įvykdytų nusikaltimų serija, dėl kurių XX a. 4 deš. Karpis kurį laiką buvo „Valstybės priešas Nr. 1“ („Public Enemy Number 1“) FBI sąrašuose (m. 1979 m.)
- 1921 m. gimė Juozas Lukša-Daumantas, kovotojas už Lietuvos laisvę (mirė 1951 m.).
- 1990 m. Magelano zondas pasiekė Venėrą.

Pokario dešimtmečiai įrodė, kad kaip senieji JAV lietuviai buvo svarbiausia tautinė tvirtovė už Lietuvos ribų, taip ir daugumai DP bangos naujųjų išeivių čia įsikūrus, amerikiečiai vaidino svarbiausią vaidmenį Lietuvos laisvės byloje, buvo svarbiausių sumanymų lietuvių pasaulio būties klausimuose variklis. Jų iniciatyvas ir paramą nesyk jautė gerokai toliau ir į sunkesnes tautinės egzistencijos sąlygas nublokšti Pietų Amerikos lietuviai ir kiek silpnesnius ekonominius pamatus išliejusios Vakarų Europos lietuvių bendruomenės. Tiek Pasaulio lietuvių bendruomenės, tiek VLIK veikla pirmiausiai rėmėsi JAV susiklosčiusiomis sąlygomis. Kitos lietuvių diasporos salos, it mažesni dariniai, sukosi apie šią bendruomenę. *Šaltojo karo* metais amerikiečių politiniai sluoksniai buvo atrama Lietuvos diplomatinės tarnybos gyvasties ir simbolinio pripažinimo reikaluose. Tačiau LDT vėliavos lietuvių pasaulio horizontuose plevėsavo ne kaip emigracijos ir emigrantų simboliai, o kaip nepriklausomos Lietuvos idėjos ženklai. Amerikiečių lietuvių tautinis solidarumas, nors ir tolo nuo Chartos įsivaizduotų etnolingvistinės bendruomenės tapatybės formų buvo labai svarbus visos tautos egzistencijos veiksnys dar ilgus dešimtmečius.

Po sovietų padu vargstančiai Lietuvai, daugumai su liūdną okupacijos likimu nesusitaikiusių lietuvių ši aplinkybė buvo labai aiški, o jos simboliu tapo *Amerikos balso* radijo laidos, per trukdžių triukšmą pasiekusios Lietuvos klausytojų ausis. Kad ir suvaržytas, bet pamažu besiplečiantis giminių ir draugų susirašinėjimas, pamažu augantis siuntinių iš Amerikos skaičius buvo didelė atgaiva sovietinės Lietuvos žmonėms. Galbūt, per dešimtmečius, praleistus už geležinės uždangos, apie pabėgimus svajojusiems lietuvių nenuoramoms Amerika ir visas laisvasis Vakarų demokratijų pasaulis atrodė gerokai laisvesnis ir turtingesnis, negu jis buvo iš tikrųjų. Siuntiniai Lietuvoje buvo priimami kaip dovanos ir kaip žinios apie *gausybės rago* žarstomose gėrybėse besimaudančius brolius ir seses Amerikoje. Mažai kas savo vargų spaudžiami leido sau pagalvoti, kad visa tai išeiviai darė taip pat neretai taupydami sunkiai uždirbamus dolerius, atimdami iš savo vaikų vieną kitą prabangos daiktą. Ypač tai buvo akivaizdu pirmąjį imigracijos dešimtmetį, kol naujieji išeiviai patys susidorojo su elementariausiomis savos buities problemomis. Galbūt šis iškreiptas pasaulio vaizdas, kuriame buvo priversti gyventi Lietuvos lietuviai ilgus sovietų okupacijos dešimtmečius, turėjo šalutinį, bet stiprų efektą naujai emigracijos bangai pakylant jau atėjusios laisvės sąlygomis.

4. Lietuviai kontinentinės Europos vakaruose

II pasaulinis karas pakeitė Europos žemėlapi. Jaltos derybininkai matė tik didelio mastelio procesus, o didžiųjų valstybių, laimėjusių karą prieš nacizmą, interesai labai menkai atsižvelgė į mažesnes ir visai mažas Vidurio Rytų Europos tautas, arba į tą erdvę, kurią Hitleris ir Stalinas pavertė kraujo žemėmis. Jos buvo paliktos arba tiesiog Sovietų Sąjungos dalimis, arba priklausė nuo sovietų valios. *Geležinė uždanga* paslėpė okupuotas Baltijos šalis nuo pasaulio akių, o 1956 m. Vengrijos įvykiai rodė, kad tai, kas sovietų buvo vadinama *liaudies demokratijos šalimis*, yra tik pavergtųjų tautų erdvė, pajungta sovietų valdomam Varšuvos paktui.

Lietuvių pasaulis ir lietuvių etnokultūrinė erdvė taip pat buvo atiduota

KARKLO DIEGAS
lietuvių pasaulio istorija
EGIDIJUS ALEKSANDRAVIČIUS
135

Lietuvių mokiniai Cleveland, OH.

šiai lemčiai. Svarbiausia sąlyga, žinoma, buvo valstybės sunaikinimas ir atėmimas iš tautos laisvos valios bei tautokūros teisės. Lietuvos okupacija reiškė likimo posūkį į prievartinį (tremtys) ir santykinai savanorišką (karjeros ir uždarbio) išsibarstymą plačiose Sovietų Sąjungos erdvėse, pirmiesiems nurodant kryptį į Sibirą, o antriesiems – į aukštuosius mokslus ir tarnystę aukščiausiems sovietų imperijos valdžios institutams. Bet apie tai – atskira pasakojimo dalis.

Karo audra ir Jaltoje nubraižytas pokarinis Europos žemėlapis galutinai atskyrė nuo lietuvių tautos Mažosios Lietuvos brolius ir seses – *lietuvininkus*. Dauguma Klaipėdos krašto žmonių bėgo kartu su besitraukiančia vokiečių kariuomene. Per atsitiktinumą liko tik vienetai. Kiek dramatiškiau susiklostė lietuvininkų likimai kairiajame Nemuno krante, nors ir jų dauguma atsidūrė Vokietijoje. Istorikų sutariama, kad iš viso apie 120 000 lietuvininkų paliko savo protėvių žemes visiems laikams. Buvo ir į schemą netelpančių nutikimų: keliolika tūkstančių Klaipėdos krašto lietuvininkų sovietų armijos buvo parvaryti atgal, tačiau 6 deš. pagal Sovietų Sąjungos ir Vakarų Vokietijos sutartį *repatrijavosi* į Vakarus. Tolyn nuo sovietų, tolyn nuo protėvių žemės.

Mažoji Lietuva kaip šimtmečius gyvavusi artimosios diasporos bruožų turėjusi etnolingvistinės lietuvių tautos atšaka buvo nukirsta. Mažlietuvių likimas Vakaruose tapo dramatiško tapatybės pasirinkimo pavyzdžiu. Bendrai paėmus jie negalėjo būti pripažinti DP – *išvietintaisiais asmenimis*, nes buvo tiesiog Vokietijos piliečiai, kuriems derėjo iškęsti visus pralaimėjusios šalies sunkumus. Jų likimai maišėsi su milijonais vokiečių, dramatiškomis sąlygomis išvartytų iš Lenkijai atitekusių Vokietijos žemių, iš Sudetų

krašto Čekoslovakijoje. Išvaryti iš tėvynės jie dar labiau suartėjo su vokiečiais ir tai pabaigė germanizacijos epopėją. Būta ir spyriojimosi pavyzdžių, kurie rodė sąmoningiausių mažlietuvių visuomenės veikėjų siekį pasipriešinti likimui. *Mažosios Lietuvos Taryba*, 1946 m. užgimusi Fuldos suvažiavime, buvo desperatiškas bandymas išsaugoti mažlietuvių atskirumą.⁴⁰¹

DP laikotarpis trumpam laikui buvo pavertęs Vakarų Vokietiją didžiausiu ir aktyviausiu lietuvių pasaulio placdarmu. Tačiau padėties netikrumas ir pokario sunkumų išvarginta Vokietija labai mažai gundė naujuosius išeivius čia pasilikti. Iš visos 60 000 pabėgėlių minios ilgainiui Vokietijoje liko tarp 7 000 ir 8 000 lietuvių, iš

karo pabėgėlių virtusių imigrantais ir naujakuriais. Bet ir tie skaičiai vertė Vakarų Vokietiją didžiausia Europos lietuvių susitelkimo vieta. Nors nedidelė senoji lietuvių darbo emigracija buvo pripėdavusi Vokietijos industrinių miestų gatves ir kiemus, nors prieš II pasaulinį karą vokiečių universitetuose buvo nemažai lietuvių, tačiau tikroji, rimta ir gyvybinga lietuvių bendruomenė atsirado tik po karo. Jos kamienas buvo DP kartos išeiviai, kurie integravo ir keliolika individų, atsidūrusių šioje šalyje anksčiau.

Sunkiai pamatuojama, kokia dalmi mažlietuvių atstovai galėjo įsilieti į šią bendruomenę. Apie įvairius atskirus atvejus ir sudėtingus pasirinkimus yra rašyta. Po 1957 m. repatriacijos Vakarų Vokietijoje atsidūrė nemažai Lietuvos gyventojų, turėjusių prieš II pasaulinį karą Vokietijos pilietybę arba teisę į ją. Tarp jų buvo *lietuvių arba prolietuviškai nusiteikusių žmonių*. Dalis jų įsiliejo į lietuvių bendruomenę, pagyvino ją patirtimis, išsineštomis iš sovietų Lietuvos.⁴⁰² Lygiai svarbu pastebėti, kad Vakarų Vokietijoje atsidūrę Lietuvos vokiečių bendruomenės palikuonys taip pat kai kuriais atvejais nenutoldavo nuo lietuvių, įsiliedavo į kultūrinę-visuomeninę veiklą. Gražiausias pavyzdys – istorikas ir bibliografas Arturas Hermanas, šalia savo darbų Heidelbergo universitete ilgus dešimtmečius aktyviai veikęs Lietuvių kultūros institute, jungtiniuose baltų (estų, latvių, lietuvių) akademiniuose rateliuose. Jis iki šiolei redaguoja solidų akademinį žurnalą *Annaberger Annalen*, skirtą Lietuvai ir jos Baltijos kaimynams. Tačiau sudėtingiausi tapatybės permainų siužetai grimzta praeitin, o mokslinių tyrimų šioje srityje nėra daug. Tikėtina, kad didelė dalim šią spragą užpildys spaudoje pasirodanti sociologo ir istoriko Vinco Bartusevičiaus Vokietijos lietuvių bendruomenės istorija.

401. Milerytė, Giedrė. *Mažosios Lietuvos lietuvių egziliniai likimai 1944–1959 m.* Vilnius: Versus aureus, 2009, p.125–128.

402. Stravinskienė, Vitalija. *Pasaulio lietuvių bendruomenė 1949–2003*, p. 370.

VIDAUS LIGOS

EDMUNDAS VIŽINAS, M.D., S.C.
VIDAUS LIGŲ GYDYTOJAS
Kalbame lietuviškai
6918 W. Archer Ave. St. 5 ir 6
Chicago, IL 60638
Tel. 773-229-9965
Valandos susitarus

AKIŲ LIGOS

DR. ŽIBUTĖ ZAPARACKAS
DR. PAUL KNEPPER
Akių ligos – chirurgija
150 E. Huron, Suite 1000
Chicago, IL 60611
Valandos susitarus
Tel. 312-337-1285

ARAS ŽLIOBA, M.D.
AKIŲ LIGOS – CHIRURGIJA
219 N. Hammes Avenue
Joliet, IL 60435
Tel. 815-741-3220

DANTŲ GYDYTOJAI

DR. JOVITA KERELIS
DR. DAIVA BIDVA
DANTŲ GYDYTOJA
9525 S. 79 th Ave., Hickory Hills, IL
Tel. 708-598-8101

EUGENE C. DECKER, DDS, P.C.
DANTŲ GYDYTOJAS
Lietuviams sutvarkys dantis už prieinamą kainą
Susitarimui kalbėti angliskai arba lietuviškai
4647 W 103 St, Oak Lawn, IL
55 E Washington, Ste 2401,
Chicago, IL
Tel. 708-422-8260

SKAUSMO GYDYMAS

DR. RENATA VARIAKOJYTĖ
SKAUSMO GYDYMO SPECIALISTĖ
7600 W. College Drive
Palos Heights, IL 60463
Tel. 708-361-5550
Nugaros, kaklo, galvos, sąnarių bei kitų skausmų gydymas

PRENUMERUOKIME IR SKAITYKIME
„DRAUGĄ“!
www.draugas.org

Tikėjimo pažinimo kursas šiuolaikiniam žmogui

LINA VAITIEKŪNAITĖ

Vis dažniau Lietuvos parapijose galima perskaityti skelbimus, kviečiančius į jose organizuojamą Alfa kursą. Prieš tryliką metų į Lietuvą atkeliavęs evangelizacijai skirtas kursas sulaukia vis daugiau dalyvių, norinčių susipažinti su pamatinėmis krikščionybės tiesomis ir rasti artimesnį santykį su Dievu. Jau pats pavadinimas Alfa – alfabeto pirmoji raidė – sako, kad tai yra pirmieji ieškančio žmogaus žingsniai, padedantys pažinti tikėjimą. Čia yra galimybė pasidalinti savo mintimis, ieškoti atsakymų į esminius gyvenimo klausimus ir rasti bendraminčių.

Lietuvoje Alfa kursas dažniausiai vyksta katalikų bažnyčiose. Tačiau jį siūlo ir liuteronai, reformatai, anglikonai, metodistai, baptistai ir kitos bažnyčios. Visur jis skirtas norintiems geriau pažinti krikščionybę: ir netikintiems, kurie abejoja krikščionybės tiesomis, ir tiems, kurie praktikuoja krikščionišką tikėjimą. Lietuvoje sėkmingai vyksta kursai, skirti jaunimui (nuo 14 m.), studentams, suaugusiems, kalinams ir tarnaujantiems karinėse pajėgose.

Kaip atsirado Alfa kursas?

Alfa kurso pamatai ir pirmieji žingsniai prasiėjo Anglikonų bažnyčioje – Didžiojoje Britanijoje, centriniame Londono rajone, Bromptone, XX a. 8 dešimtmečio pabaigoje. Pirminis kurso tikslas buvo neformalioje aplinkoje naujiesiems krikščionims pateikti pagrindinius krikščionybės principus. 1990 m. buvęs teisininkas Nicky Gumbel perėmė kurso vedimą, nes pastebėjo, kad toks kursas galėtų būti naudingas nelankantiems bažnyčios žmonėms, ir priėmė medžiagą šiai klausytojų grupei.

Vėliau Alfa kursas ėmė sparčiai plisti Didžiojoje Britanijoje ir už jos ribų. Vis daugiau bažnyčių ir bendruomenių atrado šio kurso vertę, perteikdamos esmines krikščionybės tiesas neformalioje aplinkoje. Dabar jį siūlo įvairios bažnyčios, pristatydamos tą pačią medžiagą ir įvesdamos tik nedidelius pakeitimus.

Kursas laužo stereotipus

Didžiausią patirtį Lietuvoje turintys ir jau dešimtmetį Alfa kursą Vilniaus Šv. Apaštalo Pilypo ir Jokūbo bažnyčioje organizuojantys broliai dominikonai sako, jog kurso sėkmė yra tame, kad jis neatgraso pradedančiųjų, tikėjimą pateikia šiuolaikiškai, nėra naudojami perdėti ir tradiciniai, teologiniai, religiniai terminai – paskaitininkai kalba paprasta ir šiuolaikine žmogui suprantama kalba.

„Alfa kursas yra pirminė forma, kai tavęs niekas neverčia, o tu tiesiog pamažu gauni tą informaciją – tą tikėjimo ABC. Bet pabaigoje tu jau pats turi pasirinkti – aš jau žinau, ką reiškia būti krikščioniu, ką reiškia būti Jėzaus mokiniu ir tada man sukti tuo keliu ar ne? Kurso esmė yra ne tiek žinios, kiek mėginimas sau atsakyti, o ką aš darau su tomis žiniomis ir kaip jos daro įtaką mano gyvenime“, – aiškina dominikonas brolis Pijus.

„Pačioje pradžioje, žinoma, visuomenė Lietuvoje dar labai įtariai žiūrėjo į šį mokymą. Kai sužinodavo, kad jis ne katalikų sukurtas, būdavo dar sunkiau, – prisimena brolis. – Žmonėms, kurie ateina iš gatvės, ir dabar dar susidaro pirmas išpuolis, kad jie į nežinomą sektą papuola. Ir kodėl? Todėl, kad niekas šio kurso metu nebijo melstis, visi garsiai gieda giesmes ir pan.“

Pasak br. Pijaus, žmonės šiuo atveju dar mato išlikusį Katalikų bažnyčios įvaizdį, kad bažnyčioje gieda tik senos močiutės, o „normalus“ žmogus atėjęs stovi ir tyli: „Kada jie ateina į Alfa kursą, mato, kad gieda ir jauni žmonės. Tada daug kas būna šokiruoti ir pradeda net įtarinėti, kad čia gali būti sekta. Žmonės būna susikūrę tokių stereotipų, tačiau po truputį supranta, kad Alfa kursas tikėjime leidžia pajusti laisvę – susirenka gal koks šimtas žmonių ir visi gieda, visi nagrinėja su tikėjimu susijusius klausimus ir niekas nesipiktina, niekas į dalyvius nežiūri įtariai – kiekvienas turi puikią galimybę pajusti, ką reiškia būti laisvu“.

Alfa kurso klausytojai ieško atsakymų į svarbiausius tikėjimo klausimus.

Kristinos Galiauskienės nuotraukos

Ieško atsakymų į svarbiausius klausimus

Alfa kurso programa trunka dešimt savaitių. Dalyviai susitinka vieną kartą per savaitę ir kiekvieno susitikimo metu klausosi mokymo, bendrauja, išsiskaidina, diskutuoja grupelėse, bandydami atsakyti į pagrindinius klausimus – kas yra Jėzus, kaip įmanoma tikėti, kodėl ir kaip turėčiau skaityti Bibliją, kas yra Šventoji Dvasia, ar Dievas šandien gydo ir kt.

„Stengiamės, kad tai būtų, tikraja to žodžio prasme, Evangelizacija – kad nebūtų teologiniai svarstymai, kurie kelia klausimus, bet neduoda jokių atsakymų. Alfa kursas yra mokymo programa, kuri kiekvienam klausytojui iškelia klausimą, bet lygiai taip pat padeda rasti ir atsakymą į jį, – sako dominikonas. – Šiuolaikinis žmogus dažnai sako 'aš neturiu laiko'. Ir šiuo atveju jo pasaulėžiūros formavimui jis taip pat atsako, kad neturi laiko. Šiandien yra tokios aktualijos ir yra toks žmogaus poreikis. Mes galime tai ignoruoti arba galime prisitaikyti. O Alfa kursas bando prisitaikyti prie žmogaus poreikių. Ir matom, kad žmonės už tai yra dėkingi“.

Kurso viduryje dalyviai visam savaitgaliiui (arba visai dienai) išvyksta į užmiestį. „Mokymų metu susitikimai visiems duoda puikią galimybę patirti bendruomenę, t. y. Bažnyčią kaip bendruomenę. Alfa kursas turi tą savaitgalį tam, kad mes visi

kartu kaip bendruomenė, kaip maža Bažnyčia, paliktume savo namus, savo kasdieninius rūpesčius ir pabėgtume nuo jų – kad nebūtų jokių skambučių ir trukdymų – kad būtų galima būti kartu su broliais ir seserimis, dalyvauti mokyme ir galų gale pabūti su Viešpačiu. Taigi, Alfa savaitgalis yra svarbi sudedamoji Alfa kurso sudedamoji dalis, nes ji sustiprina bendruomenę“, – paaikškina br. Pijus.

Sulaukia vis daugiau kurso klausytojų

Prisimindamas, kokie buvo pirmieji kurso žingsniai Lietuvoje, brolis dominikonas visų pirma apžvelgia ir įvertina, kaip keitėsi patys kurso klausytojai – kodėl buvo sunku juos sukviesti pradžioje ir kodėl dabar jų skaičius didėja.

Pirmaisiais metais į Alfa kursą ateidavo tik 5–6 žmonės, o komandos narių būdavo 8. Taigi organizatorių būdavo daugiau nei klausytojų. Žinoma, tokia situacija būdavo ir juokinga, bet dabar į ją žiūrint galima stebėti tam tikrą kaitą Bažnyčioje kaip bendruomenėje. Anksčiau dažnai žmonės manė – aš esu katalikas, bet to Dievo ir Bažnyčios prašau man nekišti, nes dabar turiu savo verslą, siekiu karjeros ir man to pakanka. Tačiau pamatėm, kad laiku bėgant po truputėlį tokios vertybės visuomenėje ėmė keistis, – pasakoja br. Pijus. – Šiuo atveju labai didelę įtaką padarė per pasaulį nuvilnijusi ekono-

Alfa kurso dalyviai 2004 m. pavasarį.

minė krizė, kada, galima sakyti, akimirksniu pranyko žmonių iki tol kaup-ti visi turtai.

Tuomet ir atsirado daugiau svarstymų, ką pasakytų Dievas, ką būtų ga-lima perskaityti Biblijoje ir pan. Mes ir sakydavome, kad yra Alfa kursas, kuriame gali rasti atsakymų – gal šis kursas tiks. Taip pradėjo ateiti vienas žmogus, antras, trečias ir t. t. Po tru-putį tas dalyvių skaičius augo. Pernai rudenį jau sulaukėme apie 50 klausy-tojų. O ši pavasarį į Alfa kursą užsi-registravo 100 žmonių! Buvo labai džiugu”.

Tikėjimas tampa madingu

„Visų pirma tai pasirodė, kad šiandien mes matom Katalikų bažny-čios ‘bangos’ pradžią, kada žmonės atsigrėžia atgal į Viešpatį, į tikrąsias vertybes. Esu optimistas ir tikiuos, kad ta banga tik augs ir stiprės, – sako do-minikonas. – Šiais metais gavėnios me-tu turėjau progą važiuoti per Lietuvą ir didžiuosiuose miestuose mačiau, kad žmonės į bažnyčią ateina jau nebe kažkokių tradicijų vedami, bet tikro ti-kėjimo ieškoti. Kitaip tariant, šiandien tampa madinga, kad žmogui tikėji-mas jau yra nebe tradicija ir papročiai, bet vertybė tikrąja to žodžio prasme. Ir Alfa kursas yra puiki priemonė tą po-reikį patenkinti”.

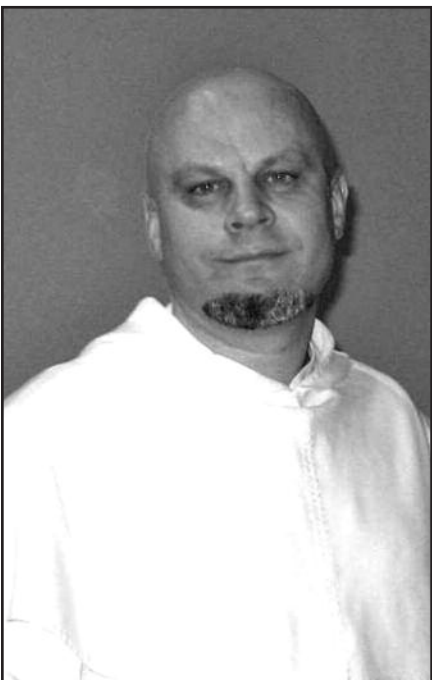
Pasak organizatorių, Alfa kursas žmonėms padeda grįžti prie tikėjimo, o kartu ir suprasti, ką jie anksčiau buvo pamiršę arba netgi ignoravę. To-dėl kurso metu dalyviai vėl eina išpa-žinties, priima Šv. Komuniją, o neretai – ir pirmą kartą priima Krikšto bei ki-tus sakramentus. Žmonės nebebijo ir tampa drąsesniais, nes jie ruošiasi ne atskirai, o kartu su kitais bendruo-menės nariais, mato gerą pavyzdį jau gyvenančių sakramentinį gyvenimą.

Kas seka po Alfa kurso?

Alfa kursui pasibaigus organiza-toriai, siekdami padėti klausytojams įgytą tikėjimą naujai praktikuoti ir juo gyventi, susitikimus rengia ir vėliau. Taip Šv. Apaštalų Pilypo ir Jokūbo bažnyčioje kurso organizatorių ir dalyvių iniciatyva atsirado PostAlfa kursas, Vilniaus Šv. vyskupo Stanislovo ir Šv. Vladislovo Arkikatedroje Bazilikoje – Beta kursas.

Pasak Arkikatedros parapijos ben-druomenės, Beta yra antroji graikų abėcėlės raidė ir antrasis žingsnis mokymuose. Šių metų pavasarį orga-nizuotas Beta kursas turėjo ir visus su-sitikimus sujungiančią temą – buvo nagrinėjami septyni Katalikų Bažny-čios sakramentai: Krikštas, Sutvirtini-mas, Eucharistija, Atgaila, Santuoka, Kunigystė ir Ligonų patepimas. „Žmo-gus, kuris tiki Kristų, pažįsta jį kaip Viešpatį ir Ganytoją, žengia kitą žings-nį tikėjime. Ir būtent per sakramentus mokosi Dievo malonę priimti, gyven-ti tą sakramentinį gyvenimą, kuris la-bai praturtina mūsų dvasinį ir vidinį gyvenimą”, – aiškina organizatoriai.

Mokymams pasibaigus vieni daly-viai grįžta ir įsilieja į savo parapijos gy-venimą, jos nariams taip pat pradeda organizuoti ką tik išklausytą kursą, kiti – prisijungia prie tų pačių orga-nizatorių ir toje pačioje bendruomenė-jė padeda toliau rengti Alfa kursą naujiems jo klausytojams. „Pavyz-džiui, šias metais pamatėme, kad per-nykštė Alfa ir Beta kursų programa pa-siteisino – žmonės iš pradžių labai entuziastingai įsitraukė į tą programą ir joje dalyvavo, vėliau norėjo likti ir toliau kažką daryti, – pasakoja Arki-

Dominikonas brolis Pijus Alfa kursą orga-nizuoja Vilniaus Šv. apaštalų Pilypo ir Jo-kūbo bažnyčioje.

katedros parapijos bendruomenės na-riai. – Todėl savanoriais šiomet buvo asmenys, pernai metais praėję šiuos kursus. Pernai jie buvo dalyviai, o šiais metais jie jau norėjo savo tikėji-mo pažinimą toliau tęsti ir puoselėti ne tik kaip dalyviai, bet kaip programos organizatoriai”.

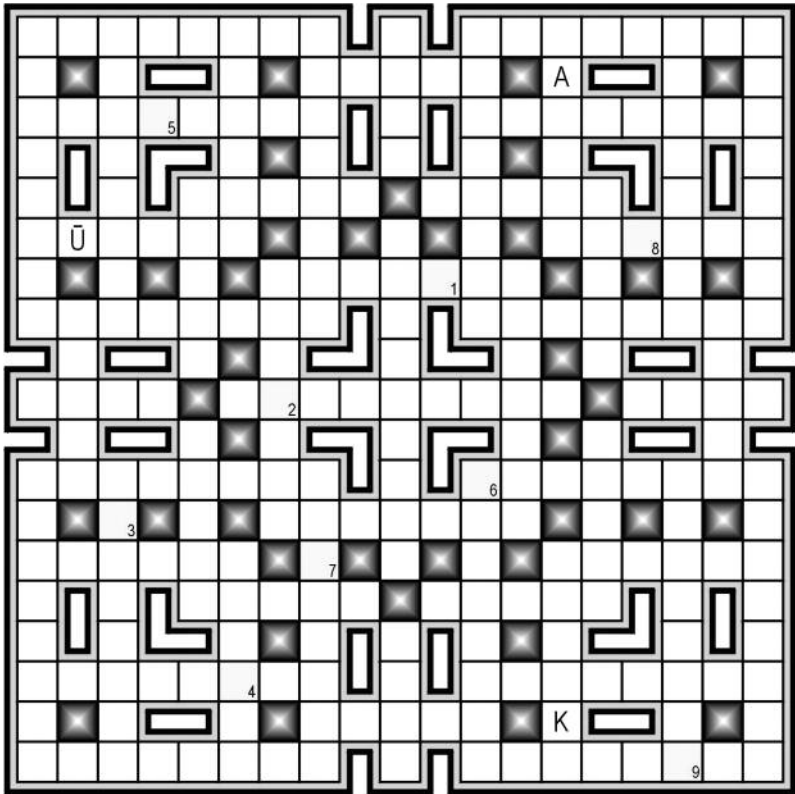
Alfa kurso komanda Šv. Apaštalų Pilypo ir Jokūbo bažnyčioje taip pat su-daryta iš žmonių, kurie išklausė šį kur-są. „Ne vienas dalyvis sugrįžo ir pa-sakė, kad norėtų nesustoti ir toliau tar-nauti, – prisimena br. Pijus ir džiaug-iasi, kad patirtimi tenka dalinti su ki-tais kurso organizatoriais. – Taip, ki-tos parapijos mūsų komandos narius, ne tik brolius dominikonus, kviečiasi kaip legionierius atvažiuoti ir pamo-kyti. Mums yra labai didelis džiaugs-mas, kad kiti mus pripažįsta kaip kompetentingus ir profesionalius”.

Kursas naujas, bet artimas

Organizatoriai sako, kad šiuo me-tu Alfa kursas puikiai veikia, nes jame sutelpa viskas – ir tikėjimas, ir Dievo pažinimas, ir susitikimai, bendravi-mas, ir malda, giesmė ir pan. Visa tai žmogui yra nauja, bet artima. Tai yra įrankis, kurio pagalba žmogus gali atrasti Dievą, o kartu ir gyvenimo tikslą bei gyvenimo prasmę, nes su-pratęs tikėjimo sąvoką jau pats sava-rankiškai jis gali pasukti tuo tikėjimo keliu.

„Surašymas” Nr. 34

Surašykite į brėžinį duotus žodžius. Pažymėtuose langeliuose perskaitysite užduoties atsakymą.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
---	---	---	---	---	---	---	---	---

raidės:
AMEN – NYČĖ – OŽYS – TEMA.

5 raidės:
ADELĖ – ALYVA – ASELĖ – AVIDĖ – AVIŽA – DYKRA – DRAŽĖ – KAZYS – KAŽIN – PEMZA – ŠIČIA – UTĖLĖ.

6 raidės:
AVINAS – ĖDIKAI – ĮLANKA – ĮŽANGA – PŪZRAS – ROPYRA – RUPŪŽĖ – TITRAS.

7 raidės:
ATLYDYS – SVAINIS – ŽIBUTĖS – ŽYDRUMA.

8 raidės:
ATPLAIŠA – DABARTIS – KENKĖJAI – LIPDUKAS – LOKIUKAI – LOPŠELIS – MIŠRŪNAS – MYGTUKAS – NUNCIJUS – PABARZDĖ – PAPARTIS – PODURPIS – SASEKSAI – SAŠKAITA – SAŠPYRIS – SLAVISTĖ – SPĖJINYS – STABLIGĖ – SVĖDASAI – ŠĖLTYNĖS – ŠERBETAS – TELKINYS – ŽALSVUMA – ŽURNALAS.

9 raidės:
DUONDAVYS – TREČDALIS.

Siūlome automobilių gabenimą į visas pasaulio šalis, automobilių pirkimą iš visų JAV aukcionų, asmens turto perkraustymą **1-708-599-9680**

ATLANTIC Express Corp.

SIUNTINIAI
LIETUVA, LATVIJA, ESTIJA, LENKIJA

Asmeninių siuntų tel.: **708-907-3000**

Siuntinių paėmimas iš namų: **630-774-2136**

SIUNTINIŲ PRIĖMIMO VIETOS

SMILGA 2819 83rd St. Darien, IL 60561 Tel: 630-427-0929

EXCEL INSURANCE 5150 W. Belmont Ave #4, Chicago, IL 60641 Tel: 773-777-4700

ATLANTIC EXPRESS CHICAGO 2719 W. 71 St., Chicago, IL 60629 Tel: 773-434-7919

LITHUANIA PLAZA 9921 S. Roberts Rd., Palos Hills, IL 60465 Tel: 708-599-9866

KUNIGAİKŠČIŲ UŽEIGA 6312 S. Harlem Ave, Summit, IL 60501 Tel: 708-594-5622

RŪTA 6551 South Cass Ave., Westmont, IL 60559 Tel: 630-964-7882

ALWAYS WITH FLOWERS 1138 B S. State St., Lemont, IL 60439 Tel: 630-257-0339

EURUS DELI 22 W. 535 Butterfield Rd., Glen Ellyn, IL 60137 Tel: 630-469-4290

BALALAIKA MUNDELEIN 368 Townline Rd., Mundelein, IL 60060 Tel: 847-566-6660

WONDERS OF NATURE 714 S. Buffalo Grove Rd., Buffalo Grove, IL 60089 Tel: 847-229-9450

BOČIU MENĖ 14911 127th St., Lemont, IL 60439 (Dirba tik savaitgaliais)

Centrinio ofiso adresas.: **8801 S. 78TH AVE, BRIDGEVIEW, IL 60455**

PAS MUS IR APLINK MUS

■ **Rugpjūčio 8 d., penktadienį, 7 val. v.** Balzeko lietuvių kultūros muziejuje savo knygą lietuvių kalba „Kolumbas. Atskleistoji istorija“ (Columbus: The Untold Story) pristatys autorius Manuel Rosa. Muziejaus adresas: 6500 S. Pulaski Rd., Chicago, IL 60629. Tel.: 773-582-6500.

■ **Šeštadienį, rugpjūčio 9 d., 2 val. p. p.** Beverly Shores Lietuvių klubas kviečia į tradicinę vasaros gegužinę „Lituanica“ parke. Vasarai besibaigiant susiburkime pabendrauti, skaniai pavalgyti, pasidžiaugti S. Dariui ir S. Girėnui skirtu paminklu. Atvykę iki Beverly Shores traukinių stoties pasukite link ežero Broadway gatve iki East Ripplewater Ave., ši gatvė jus atves į „Lituanica“ parką.

■ **Penktadienį, rugpjūčio 15 d. 7 val. v.** karo Balzeko lietuvių kultūros muziejuje Jerry Holsopple pristatys foto parodą, skirtą Baltijos kelio 25-mečiui „Traces of a Social Movement: The Baltic Way“. Po parodos atidarymo režisierė Giedrė Žickytė pakvies į dokumentinio filomo „Kaip mes žaidėme revoliuciją“ peržiūrą. Filmą sukurtas 2011 m., 67 min. trukmės. Režisierė atsakys į žiūrovų klausimus.

■ **T. Daukanto jūrų šaulių kuopa rugpjūčio 17 d. 12 val. p. p.** kviečia į gegužinę, kuri vyks Ateitininkų namuose, 1380 Castlwood Dr., Lemonte. Švęsime Žolinę, atsisveikinimo su želmenimis bei gėlėmis šventę. Gersime žolelių arbatą, šaltą alų. Mėgausimės gardžiu maistu. Šventės metu veiks loterija. Vyks tautodailininkų mugė. Visus linksmins Ligita ir Algimantas Barniškiai. Pasiteirauti tel. 773-550-4609.

■ **Lietuvių Fondas visus kviečia į susitikimą su vienu Sąjūdžio iniciatorių, legendinės roko grupės „Antis“ įkūrėju ir dainininku Algirdu Kaušpėdu.** Susitikimas vyks rugpjūčio 22 d., penktadienį, 6:30 val. v. Lietuvių dailės muziejuje, Pasaulio lietuvių centre (14911 127th St., Lemont, IL

60439). Daugiau informacijos rasite Lietuvių Fondo tinklalapyje: www.lietuvifondas.org.

■ **Pasaulio lietuvių centras kviečia jus į šių metų PLC gegužinę!** Ji vyks sekmadienį, rugpjūčio 24 d., PLC kiemelyje. Pradžią – 12 val. p. p. Jus linksmins Rasa Zubreckaitė ir Jeronimas Vitavičius. Turite klausimų? Skambinkite PLC administracijai: 630-257-8787.

■ **Čiurlionio galerija Jaunimo centre** (5620 S. Claremont Ave., Chicago, IL 60636) rugsėjo 5 d., penktadienį, 7:30 val. v. maloniai kviečia į 2014–2015 metų sezono atidarymą. Sezono atidarysime Dailės Karūžaitės, Virginijos Norbuta, Leonos Petreikytės-Siliūnienės ir Magdalenos Stančūnės paroda „Sudie, brangioji vasara“.

■ **Mokslo metų atidarymas Čikagos lituanistinėje mokykloje** (5620 S. Claremont Ave., Chicago, IL 60636) vyks š. m. rugsėjo 6 d., šeštadienį, 10 val. r. Maloniai kviečiame atvykti mokinius ir tėvelius. Čikagos lituanistinei mokyklai reikalingi mokytojai. Kreiptis į mokyklos direktorę Laimą Apanavičienę el. paštu laimaa@hotmail.com arba tel. 708-296-3192.

■ **JAV LB Lemonto apylinkės valdyba** rengia tradicinę gegužinę, kuri vyks rugsėjo 7 d. Pasaulio lietuvių centre, Lemonte po 11 val. r. šv. Mišių. Jūsų laukia skanus maistas, gaivūs gėrimai, muzika, loterija ir smagus pabendravimas.

■ **Baltijos kelio 25 metų sukakties paminėjimą rugpjūčio 23 d. Daley Center Plaza, Čikagoje, JAV LB Lemonto apylinkė organizuoja autobusą ir ragina JAV LB narius kuo daugiau dalyvauti.** Autobusas nuo Pasaulio lietuvių centro išvažiuos 1 val. p. p., iš miesto centro atgal į Lemontą – 6 val. v. Bilieto kaina 10 dol. Registruokitės skambindami Aleksui Kalvaičiui: **847-863-4991**.

Čikagos širdyje – akcija Baltijos keliui atminti

Mieli lietuviai,

rugpjūčio 23 d., šeštadienį, 3 val.

p. p. susirinkime Čikagos Daley Plaza aikštėje (50 W Washington St., Chicago, IL 60602) kartu su mūsų broliais latviais, estais, amerikiečiais, ukrainiečiais bei kitų demokratiją mylinčių tautų atstovais ir dalyvaukime akcijoje „Embrace Freedom the Baltic Way“. Koncertuos dainuojančios revoliucijos simbolis, grupės „Antis“ įkūrėjas Algirdas Kaušpėdas, latvių muzikantas ir dainininkas Armands Birkens, estų dainininkė Kristi

Roosmaa, o taip pat „Dainava“, „Suktnis“ ir kiti meniniai kolektyvai. Dalyvaukime gausiai – kaip prieš ketvirtį amžiaus, parodykime visiems, kad laisvės dvasia gyva.

Akciją rengia **LR generalinis konsulas Čikagoje, JAV LB, Latvijos ir Estijos garbės konsulai bei bendruomenės, Balzeko lietuvių kultūros muziejus.**

Krepšinis įkvepia didžiulis savo valstybe

R. Vyšniausko nuotraukos

Pasaulio taurei besirengiančios Lietuvos vyrų krepšinio rinktinės treniruotėje Vilniuje praėjusią savaitę apsilankė Lietuvos Respublikos prezidentė Dalia Grybauskaitė. Ji įteikė Trispalvę rinktinės vyr. treneriui Jonui Kazlauskui, padovanojo saldainių ir palinkėjo sėkmės.

„Krepšinis turi ypatingą galią suvienyti Lietuvą. Jūsų atkaklumas siekiant pergalių garsina Lietuvos vardą pasaulyje, o atsidavimas ir valia įkvepia Lietuvos žmones dar labiau didžiulis savo valstybe“, – prieš treniruotę sakė šalies vadovė.

Prezidentė padėkojo šalies rinktinėi už jos nuosirdų darbą ir palinkėjo ryžtingai ginti Lietuvos garbę Pasaulio čempionate, kuris dabar vadinasi Pasaulio taure.

Savo ruožtu J. Kazlauskas visos rinktinės vardu padovanojo Prezidentei pirmuoju numeriu pažymėtus rinktinės marškinėlius su žaidėjų ir trenerių parašais.

Rinktinės treniruotė D. Grybauskaitė pradėjo drauge su krepšininkais, treneriais bei rinktinės personalu sušukdama tradicinę rinktinės šūkį „Mes už Lietuvą!“.

Po to Prezidentė keliolika minučių stebėjo rinktinės treniruotę, bendravo su Lietuvos krepšinio federacijos generaliniu sekretoriumi Mindaugu Špoku.

Lietuvos vyrų krepšinio rinktinė praėjusią savaitę išskrido į Suomiją, susitikti su šios šalies rinktinė kontrolinėms rungtynėms.

Pasirengimo rungtynių ciklą Lietuvos rinktinė po to tęs Klaipėdoje, kur žais su Australijos, Suomijos ir Ukrainos nacionalinėmis rinktinėmis.

Pasaulio vyrų krepšinio čempionatas vyks rugpjūčio 30 – rugsėjo 14 d. Ispanijoje. Praėjusiame Pasaulio vyrų krepšinio čempionate, kuris 2010 m. vyko Turkijoje, Lietuvos rinktinė iškovojo bronzos medalius.

LKF info

DRAUGAS NEWS

**TIK
\$35**

*pirmiems
metams*

**Prenumeruokite
sau,
savo vaikams,
draugams,
vaikaičiams!**

Vardas, pavardė _____
Adresas _____
Miestas, Valstija Zip _____
El. paštas _____

Čekį rašyti ir siųsti: Draugas News, 4545 W 63 St, Chicago, IL 60629

Arba prenumeruokite tinklalapyje: www.draugasnews.org